

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

Πτυχ. Ιεροῦ ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Εσωτερικοῦ Δοχ. 25

«Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ» (Β' Κορ. γ' 9').

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ἀναστάσεως ἡμεῖς λαμπρυνώμεν
 λαοί· Πάσχα Κυρίου Πάσχα· Ἐκγάρ
 θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς
 οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβί-
 βησεν, ἐπινίκιον ᾄδοντας.

Με τὸν θασπέσιον τοῦτον καὶ ὄντως ὑ-
 ψηλὸν ὕμνον ψάλλει ἡ Ἐθνοσώτειρα Ἀ-
 γία Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν τὸ πάμπαν καὶ κο-
 σμοχαρμόσυνον γεγονός τῆς Ἀναστάσεως
 τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν
 Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἀνεγθεὶς τὸν σκλη-
 ρότατον τῶν θανάτων χάριν τῆς ἀνθρωπό-
 τητος, παρέσχεν οὕτως εἰς ἡμᾶς τὸ μέγ-
 ατον παράδειγμα τῆς αὐτοθυσίας καὶ αὐτῆς
 πενήσεως ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τοῦ καθή-
 κοντος! Τὸ γεγονός τοῦτο εἶναι ἐν τῶν με-
 γίστων θαυμάτων, τὰ ὅποια μέχρι τοῦδε
 καθ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ καθ' ὅλας τὰς ἐ-
 ποχὰς ἐγένοντο. Εἰς Θεὸς—πνιγνύρας
 καὶ πάνταρχος—περιβεβλημένος τὴν ἄν-
 θρωπίνην σάρκα νὰ καταδεχθῇ νὰ γίνῃ διὰ
 στυριακοῦ θανάτου τὸ ἐξελαστήριον θῦμα
 τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπὲρ ἧς τὸ θάρος τῶν
 ἁμαρτωρίων καὶ ἁμαρτιῶν αὐτῆς! Οἶ-
 ον ὕψος ἀγαθότητος καὶ ταπεινοφροσύνης!
 Οἶον ὕψος καρτερίας καὶ ἀνοχῆς! Ὁ ὑπε-
 ράγαθος κοσμοσώστης θεάνθρωπος τὰ πᾶν-
 τα ὑπέστη, ἐθανατώθη καὶ ἐτάφη, ἀλλ' ἐπὶ
 τέλους, Ἀνέστη! ἔνα διὰ τῆς ζωηφόρου
 καὶ σωστικῆς Ἀναστάσεως Του ἐξῆλθε
 ἀπὸ τῆς ἀνθρώπινον γένος ἐκ τῆς κλίνης
 τοῦ αἰωνίου θανάτου.....

Ἄ! πόσον φιλόπνευστος ἀνεδείχθη,
 Σῶτερ, εἰς ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι ἐπλεόμην εἰς
 τὸ ἔρεβος τῆς σκοτομῆνης καὶ εἰς τὸ σκό-
 τος τῆς πολυτραχέλου καὶ λιπαρῆς πλάνης
 καὶ τῆς ἁμαρτίας πρὸς τῆς ἐλεύσεως Σου εἰς
 τὸν κόσμον, τὸν ὅπου οὐκ ἀλλήλως διεβίβη

καὶ παρασχὼν αὐτῷ πλεῖστα ὅσα παραδεί-
 γματα ὑπερφράστου καὶ πνευματικοῦ ἀγά-
 πης, ὑπομονῆς, ἀληθείας, κ.λ. ἐπεσφράγι-
 σαι ταῦτα τέλος διὰ τοῦ τριμεγίστου τῶν
 παραδειγμάτων τῆς αὐτοθυσίας Σου χάριν
 τοῦ κόσμου, προσπαγεῖς εἰς τὸ ξύλον τοῦ
 πνευματικοῦ Σταυροῦ, τὸ τρισμακάρι-
 στον κατὰ τὸν Θεόσοφον ἱερὸν ψαλμῶδον:

«Ὁ Τρισμακάριστος Ξύλον, ἐν ᾧ ἐτά-
 θη Χριστὸς, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος.....

Ἀνέστη ὁ Χριστὸς! Ἀνέστη τὴν τρί-
 τὴν ἡμέραν ὁ Ἀνακτιστὴς τῆς ζωῆς, ὁ Ἀ-
 κνηστοφῆς Μάρτυς τοῦ Γολγοθᾶ! Καὶ
 ἡ λαμπροφόρος Ἀνάστασις Του ἀπέδω-
 κεν εἰς τὴν παρακλίουσιν καὶ ταλαιωμέ-
 νην ἀνθρωπότητα νέον πνεῦμα καὶ νέαν ζω-
 ῆν. Διότι ἐν ᾧ ἐφέρετο καλπαδίην πρὸς τὸν
 ἐξοφνησιμὸν καὶ τὴν ἄδυσσον, ἐν ᾧ κατε-
 κυλίετο σύμφυκος πρὸς τὸ χάος καὶ τὴν
 ἐξουδένωσιν, ἡ χεὶρ τοῦ Κυρίου πνευματικῶς
 πνιγνύρας καὶ πνευματικῶς οὐδὲν μετα-
 βάλει τὴν κατεύθυνσιν αὐτῆς πρὸς τὴν σω-
 τηρίαν καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν. Ἰδοὺ τὸ γε-
 γονός τὸ μέγα καὶ ὑπέροχον, πρὸ τοῦ ὁ-
 ποίου κλίνουσι τὸ γόνυ αἱ γενεαί, ἰδοὺ ἡ
 Ἀνάστασις ἡ Ζωηφόρος τοῦ Θεοῦ Μάρ-
 τυρος, ἡ ὁποία διέχυσεν εἰς τὸν παρακλι-
 μένον κόσμον νέον αἷμα καὶ νέαν ζωὴν, ζω-
 ῆν ἀθάνατον, αἰώνιον, ζωὴν ἁφθιτον καὶ
 οὐράνιον. Σιγῆλός καὶ ἐκπεπληγμένος δι-
 ἔρχεται πρὸ τοῦ θεοδεδειγμένου Τάφου τοῦ
 Ζωοδότου ὁ κόσμος καὶ κύπτων τὸν κύχ-
 νον εὐγνωμονεῖ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ τὸν
 Μέγαν Εὐεργέτην. Καὶ τὸν εὐγνωμονεῖ,
 διότι αὐτὸς ἐν τῇ ὑπεραλείᾳ Του μακρο-
 θυμῇ καὶ ἀγάπῃ συγκαταβαίνει, ὡς ἐφθί-
 μεν εἰπόντες καὶ περιεπνύεται σάρκα, βί-
 βηται, ἐμπεύεται καὶ φραγγελοῦται, κο-
 λαφύεται, ὑβρίζεται καὶ σέφεται μέγαν
 θας, χλευάζεται, προπηλακίζεται καὶ
 ἐξουθενοῦται καὶ προσηλοῦται ἀκόμη ἐπὶ
 τοῦ Ξύλου τῆς κτήρας διὰ νᾶτὸν ἀνασύρη

ἅπὸ τὸν παμφύγον καὶ πανώλεθρον "Αἰὸν. διὰ τὴν ἐντροχιάσιν εἰς τὴν σεπτὴν λεωφόρον τῆς ἠθικῆς καθρότητας καὶ τῆς πνευματικῆς αἵγλης καὶ λαμπρότητας. Ἐκὶ ἰδοὺ ἅπὸ τοῦ ἑκκοσμοσωτηρίου τάφου Τοῦ, μεταχετεύεται εἰς τὸν κόσμον νέον πνεῦμα, νέη ζωὴ, ὡς προεβρέθη, τὸ πνεῦμα τῆς ψυχικῆς ἀναδημιουργίας, τὸ πνεῦμα τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Τὴν δουλείαν τὴν ἀντικειμένην ἢ ἀληθινὴν ἐλευθερίαν, τὴν κατὰ τὴν ἀναπληροῦ ἢ ἄφεσιν, τὴν ὁμότητα διαδέχεται ἡ Ἀγάπη, τὴν νέκρωσιν ἀντικειμένην ἢ Ζωὴν. Τὸ μένος ἡδὴ φυγαδεύεται καὶ ἀναφάνεται ἡ μακροβιότης ἐξέρχεται, ἀνατρέπεται τὴν ἡμέραν καὶ ἀνατέλλει ἡ ἡμέρα, ἐκτινάζονται πλέον ὁ θάνατος καὶ ἐμφανίζεται ἡ Ἀνάστασις, συντρέχεται τὸ κράτος τοῦ θανάτου τῆς Ἀνομίας πνευματικῆς (ἀοράτου καὶ πνευματικῆς) Δικτύου καὶ κυριαρχεῖ πλέον τὸ Βασίλειον τοῦ Κοσμοποιοῦ ἑκκοσμοπλάστου καὶ ἑκκοσμοσώτου Θεοῦ. Ἐκὶ ἐκλάμπουσι τὴν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον, τὸ φῶς τὸ ἄδυτον καὶ ἀνόκτερον, ὁ ἑκκαλλελαμπέτης "Ἡλῖος τῆς Δικαιοσύνης, τὸ "Ἀστρον τὸ ἀκτινοδόλον, τὸ ὅποσον σκορπίζει τὰς φωταγεῖς καὶ θεουργοὺς ἀκτίνάς του, ὅπου πάλαι ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ, ὅπου ὑπάρχει ζωὴ ἀνθρωπίνῃ. Ἰδοὺ, φίλοι ἀναγνώσταί, τὸ μαχαλεῶν τοῦ ἔργου Τοῦ ! Ἰδοὺ τὸ μὲν νηδὺν τῆς ἀποστολῆς Τοῦ ! Ἡ ἱστορία τῆς ὑπερκοσμίου Χριστιανισμοῦ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπρωτοτάστησαν ἁγιοί, ἄγιοι, ἁγιοὶ ἀγρόματοι καὶ σήμερον ἀνέκυψαν ἡρώες ἀπρόμακτοι καὶ ἀρεταὶ ὑπερφύει καὶ ὑπεργήλοι, εἶνε ἡ μόνη ἱκανὴ νὰ διαπιστώσῃ ἐμφαντικῶς καὶ ζωηρῶς τὴν καθρότητα καὶ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἔργου τοῦ ὁποῦν ἐπετέλεσαν ὁ Ἀνακτιστὴς τῆς Ζωῆς Δικαίως λοιπὸν ἡ κλήτη καὶ ἁγία αὕτη ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως ὡς ψάλλει καὶ ἡ Σοφιστικὴ καὶ Γεραρὰ ἡμῶν Μήτηρ Ἐκκλησίαν καθόσον κατ' αὐτὴν λύεται ὁ θεὸς πλάστος ἀνθρώπος ἐκ τῶν δεσμών τῆς ψυχοκτόνου ἀμαρτίας συναναστηθεὶς ἐκ τῆς πνευματικῆς νεκρότητας μετὰ τοῦ περιφρονῶς Ἀναστάντος Χριστοῦ. Διδοσκόμεθα δὲ ἐκ τῆς Ἀναστάσεως τῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν τῆς ἐξῆς : Καθὼς ὁ λυτρωτὴς καὶ ἑλευθερωτὴς ἡμῶν ἡγήθη ἐκ νεκρῶν, οὕτω καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ἐγερωθῶμεν ἐκ τῆς

ψυχοκαταστάσεως ἀμαρτίας ἀφ' οὗ προηγουμένως σταυρώσωμεν τὸ πάθος τῆς ἀσωτείας, τῆς ἀκρασίας καὶ φιληδονίας, τὸ πάθος τῆς πλεονεξίας καὶ φιλαργυρίας, τὸ τῆς ἀπάτης, δόλου καὶ ψεύδους τὸ πάθος τοῦ φθόνου, κακωντραχείας, κατὰλλας, συγκοφαντίας καὶ ἐκδικήσεως καὶ ἀποδόλωμεν τὰς κακὰς ἐξῆς, τοὺς πονηροὺς διανοητικοὺς καὶ τὴν μακαριμολογίαν σκατόδουλον νοστορπὶν ἵνα μὴ ὑποδουλωθῶμεν πάλιν ὑπὸ τοῦ πονηροῦ τοῦ μετοθέου καὶ μετανθρώπου Δικτύου καὶ ὑποστῶμεν τὴν αἰώνιαν καταδίκην.

Ἀλλὰ πρῶτον τοῦτο σήμερον : ὅχι δυστυχῶς πάντες πλὴν ἐλαχίστων ! Δικτὶ πρὸς καλῶς : Διότι δὲν ἐγνωρίζομεν εἰσέτι, δυστυχῶς, ποῦ ἐγκείται ἡ ἀληθὴς εὐδαιμονία καὶ εὐτυχία μας, προσπαθοῦντες νὰ εὐρωμεν τὴν εἰς τὸν πλοῦτον, εἰς τὰς ἀθεμέτους καὶ ἐνκαίς ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου, εἰς τὴν διακονίαν ματαίωτην αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὴν εὐρίσκομεν εἰς αὐτὰ : ὅχι, ὅχι ! γινόμεθα δυστυχέστεροι δι' αὐτῶν, ἐν ὅσῳ ἐκτελοῦμεν μόνον τοὺς ἐξωτερικοὺς καὶ ἀγόνους τύπους τῆς θρησκείας ἡμεῶν τῶν ἐργῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀληθείας, ἀγάπης τῆς πραγματικῆς φιλαλληλίας, τῆς οὐρανοπόρου καὶ οὐρανοδρόμου εὐσεβείας κλπ. Τότε δὲ εἶναι περιττὴ καὶ ἡ ἐορτὴ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἐκ τῆς χάριτος ἂν δὲν ἐορτάζωμεν τὴν πρῶτην ψυχῶν πνευματικῶς καὶ καθαροῦ ἑσωτερικῶς καὶ ψυχικῶς, ὅτι ἐξετελέσαμεν τὸ καθήκον μας ἀπέναντι τοῦ Πνευματοεργέτου μας Θεοῦ καὶ τῶν ὁμοίων συνανθρώπων μας.

Ἐῖθε ὁμοῦς νὰ πνευματοεργάσωμεν τὴν Ἀγίαν καὶ Μεγάλαν ἡμέραν μετὰ ἀληθῆς χάριτος προσερχομένην ἐκ τῆς σκερτήσεως τοῦ πνεύματος καὶ τῆς συνεκδήσεως ἡμῶν ὅτι ἐξεπληρώσαμεν τὸν ἀληθῆ ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς προορισμόν (ὅστις τυγχάνει ἡ ἠθικὴ τελειότης ἡμῶν, ἡ ἡ κατὰ χάριν ἀείποτε, Θεώσις ἡμῶν —) καὶ νὰ συμψάλλωμεν μετὰ τῆς θεοκτίστου καὶ θεοσκεπῆς ἡμῶν πνευματικῆς Ἐκκλησίας τὸν ὕμνον τῆς ἀναστάσεως :

α «Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα
Ἱερουσαλὴμ» ἡ γὰρ δόξα
Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε, Χό-
ρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών
σὺ δὲ ἀγνὴ τέρπου Θεοτόκε,
ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου Σου,

Ἐκ Σερβίων

Δ-Ρ ΞΕΝ. Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
(ἐκτρός)

ΤΙΣ Η ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝΙΑΣ ΜΑΣ :

Ὁ ναὸς εἶχεν οἰκοδομηθῇ. Ἀφθονον χρυσίον περιεκόσμηε τὰ πολύτιμα καὶ ἡ ἡμέρα τῶν ἐγκαινίων ἐπλησίαζεν. Ὁ βασιλεὺς Σολομὼν συγκαλέσας τὸν Ἰσραὴλ ἐκθέτει δι' ἐλίγων τὸν σκοπὸν τῆς ἀνεγέρσεως τῆς μεγαλοπρεποῦς οἰκοδομῆς, ἐν τέλει δὲ ὑψώσας τὰς χεῖρας προσεύχεται εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ εὐλογίας τοῦ λαοῦ του. Ὅτι, ὅμως ἐν ἐπιμονῇ ἐκζητεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸν εἶναι νὰ ἐπακούῃ τῶν δεήσεων του καὶ νὰ συγχωρῇ τὰς ἐκάστοτε ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ μετανοούντος διὰ τὰ πονηρὰ αὐτοῦ ἔργα. Καὶ μεταξὺ ἄλλων λέγει ἐν τῇ προσευχῇ του : «Ὅταν ἁμαρτήσωσιν εἰς σέ καὶ ὀργισθῇς εἰς αὐτοὺς καὶ παραδώσῃς αὐτοὺς ἐμπροσθεν τοῦ ἐχθροῦ.....καὶ ἔλθωσιν εἰς ἑαυτοὺς.....καὶ ἐπιστρέψωσι καὶ δεηθῶσι πρὸς σέ λέγοντες· ἡμαρτήσαμεν, ἡνομήσαμεν καὶ ἠδικήσαμεν καὶ ἐπιστρέψωσι πρὸς σέ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας αὐτῶν καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς αὐτῶν, τότε ἐπάκουσον καὶ συγχώρησον εἰς τὸν λαόν σου τὸν ἁμαρτήσαντα εἰς σέ» (Χρον. Β' 37).

Εἰς τὴν περικοπὴν αὐτὴν τῆς βασιλικῆς προσευχῆς, ὁ γυμνὸς ἀπὸ οἰονδήποτε περιβλημα ὀφθαλμοῦ, ἀνευρίσκει μεγαλοπρεπεστάτην εἰκόνα, ἥτις προσαρμοζομένη μὲ τὰς σημερινὰς περιστάσεις ὡς καὶ πάσης ἐποχῆς διδαι θαυμασίαν ἐξηγήσιν τῶν φαινομένων τοῦ κόσμου, ὑπόδεικνύουσα τὴν αἰτίαν πάσης κακίας καὶ ἐν ταύτῃ τὸν τρόπον τῆς διορθώσεως.

Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ διακρίνωμεν τὸν ἔνοχον πάσης κακοτυχίας καὶ καταστροφῆς. Εἶναι ἡ ἁμαρτία. Ἡ δύναμις τῆς κατακτίσεως καὶ ἐπιρροῆς τῆς ὀφείλεται εἰς τοῦτο ἀκριδῶς, ὅτι θεωρεῖται ὑπὸ τῶν πλείστων ὡς λόγος μὴ σημαίνων καὶ ἀνάξιος προσοχῆς. Ἡ ἁμαρτία φέρει εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, διότι ἡ ὑπαρξὶς αὐτῆς προϋποθέτει διακοπὴν τῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ σχέσεων. Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ κυριωτέρα ἀφορμὴ παντὸς κακοῦ, καθ' ὅσον ἐν τῇ ἀχαλινώτῃ ἔλευθέρῃ, τὴν ὁποῖαν παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον, διανοίγει πᾶν εἶδος διαφθορᾶς, ἐκφυλισμοῦ, ἐκλύσεως καὶ καταπτώσεως. Ἡ ἱστορία τῶν αἰώνων ἔρχεται νὰ ἐπιμαρτυρήσῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν, ὅτι λαοὶ ἠθικῶς προηγμένοι· ὑφώθησαν, ἐν ἡθικῶς ἐξηχρεωμένοι κατέπεσαν καταγινώσκοντες.

Καὶ ἡ πρόσφατος ἱστορία τοῦ πολυπαθοῦς ἔθνους μας ἐπισφραγίζει τὰ ἄνωτέρω. Τὸ Μικρασιατικὸν ἀτύχημα δὲν ἦτο τυχαῖον καθὼς καὶ αἱ συνεπεῖς λεπτομέρειαι τοῦ ἐθνικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ μας βίου. Ἡ ἐπισταμένη δὲ παρατήρησις πείθει, ὅτι, ἂν ὄντως δὲν θαίνωμεν καλῶς, ἂν ἡ εἰρήνη ἔχῃ φυγαδευθῇ ἀπὸ τὰς καρδίας μας καὶ διατελούμεν ἐν διαρκεί ἄνησυχίᾳ καὶ θλίψει, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν

κυριαρχοῦσαν πανταχοῦ δύναμιν τῆς ἁμαρτίας. Τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ κατανοηθῇ ὑπὸ πάντων, ἂν ἐπιθυμῶμεν νὰ μὴ κατατριδόμεθα εἰς ματαιάς καὶ ἀορίστους συζητήσεις, εἰς οὐδὲνα ἱκανὰς νὰ καταλήξωσιν ἐπωφελές ἀποτέλεσμα. Καὶ πρέπει ἂν θέλωμεν νὰ θεραπευθῶμεν, ν' ἀναγνωρίσωμεν τὴν κατάστασιν μας καὶ νὰ ἐμολογήσωμεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἡμάρτομεν, ἡνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν. Ἡ συναίσθησις αὕτη θ' ἀποφέρῃ ὡς ἀπαρχὴν εὐλογίας τὸν πόθον τῆς ἐκζητήσεως θεραπευτοῦ καὶ θεραπείας. Ἀκριδῶς δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς θὰ σημειωθῇ ἡ πρόοδος πρὸς ἀπόκτησιν νέας τινὸς ζωῆς, ἀπορροούσης ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, τὸν Ἰησοῦν.

Τὴν κραυγὴν «ἡμάρτομεν, ἡνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν,» θὰ ἄφηνεν ὁ ἡττηθεὶς καὶ ἐν αἰχμαλωσίᾳ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἀλλὰ τὴν κραυγὴν θὰ συνῴδευεν καὶ ἐπιστροφή ἐξ ὅλης καρδίας καὶ ψυχῆς πρὸς τὸν Θεόν, ὡς ἀπάντησις δὲ θὰ ἤρχετο ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἡ συγχώρησις καὶ ἀποκατάστασις.

Τὸ ἴδιον εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ καὶ πρὸς ἡμῶν, διότι εἶναι καιρὸς πλέον νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἐντελῶς τυπικῶς καὶ κατὰ συνήθειαν ἀποδίδομεν λατρεῖν εἰς τὸν Θεόν, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον δὲν ἀποτελεῖ ποσῶς τὴν δάσιν τοῦ οἰκοδομήματος, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ἄτομον, οἰκογένεια, κοινωνία καὶ ἔθνος, ὅτι συνέπεια τούτων εἶναι τὸ ξέσχιμα τῆς ἡθικῆς καὶ ἀληθείας καὶ ὅτι μία συνέχεια τῆς σημερινῆς μας καταστάσεως θὰ ἐπέφεραν ἀπείρως ὀλιγοπρότερα ἀποτελέσματα. τῶν ὁποίων ἡ διορθώσις θὰ εἶναι τότε ἐντελῶς ἀδύνατος. Ἀντιθέτως σήμερον παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία διὰ τὴν ἀνόρθωσιν μας καὶ ἀπόκτησιν εὐτυχαστέρου μέλλοντος.

Ἐκαστος ἂς ἀναγνωρίσῃ τὸν κεκρυμμένον ἑαυτὸν του καὶ ἂς εἴπῃ : «ἡμάρτον, ἡνόμησα, ἠδίκησα ἐνώπιόν σου Κύριε», ἂς εἶναι δὲ βέβαιος, ὅτι πρὶν εἰσέτι φθάσει εἰς τὸ τέλος τῆς ἐξομολογήσεώς του θὰ ἀκούσῃ ὡς ἀπάντησιν τὴν φωνὴν τοῦ Ἰησοῦ : «συγχεχωρημέναι εἶναι αἱ ἁμαρτίαι σου. Μὴ φοδοῦ, διότι ὁ ἰδικός μου θάνατος, σοῦ ἀνοίγει τὴν εἴσοδον πρὸς τὸν πατέρα μου, ἐξαλείφει διὰ παντὸς τὰς πολυλάς σου ἁμαρτίας καὶ σοῦ δίδει δωρεὰν ἄνευ ἀργυρίου καὶ ἄνευ χρυσοῦ τὴν αἰώνιον ζωὴν ἐμπιστεύθητι σεαυτὸν εἰς τὰς χεῖράς μου, μὴ διστάσῃς νὰ μοῦ παραδώσῃς πᾶν ὅ,τι ἔχεις· τίποτε δὲν θὰ ἠελήσω νὰ σοῦ ἀφαιρέσω ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς σου, ἀλλὰ θὰ σοῦ δείξω ἐκ τῶν ἰδικῶν μου τὰ πολυτιμώτερα καὶ ὠραιότερα διὰ νὰ συγκρίνῃς μὲ ἐπεὶ σὺ θεωρεῖς ὡς προσφιλές».

Ἰατρὸς εἶναι μόνον ὁ Ἰησοῦς Χριστός, καὶ φάρμακον μοναδικὸν ἢ πίστις εἰς αὐτόν. Χριστός—πίστις. Πόσον μικρὰ λέξεις! Καὶ τίς δύναται νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ἡ ἔνωση ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἁμαρτωλοῦ τῶν δύο τούτων μικρῶν λέξεων ἀποτελεῖ ἀληθὲς ἀνάκτορον εὐτυχίας καὶ μακαριότητος;

Χριστός, σωτὴρ παντός ἁμαρτωλοῦ.

Πίστις, χεὶρ σύρουσα τὸν ἁμαρτωλὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι δὲ ἡλιδερά ἀλήθεια, ὅτι ὅσον συνήθης καὶ κοινὴ κατέστη ἡ χρῆσις τῶν δύο αὐτῶν λέξεων, τόσον ἄγνωστος εἶναι διὰ τὴν ἀνθρωπίνην πλειονότητα ἡ δύναμις αὐτῶν.

Ἐκ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἀρκετὰ ἴσως ἔχομεν ἀκούσῃ ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐγγίσωμεν τὴν πραγματικότητα, ἵνα ἐκ πείρας γνωρίσωμεν ἐκεῖνο τὸ ὅπου δίδει ὁ Χριστός διὰ τῆς πίστεως. Ὑπάρχει τοσαύτη ὕλη τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν πρὸς μελέτην ἐν τῇ λόγῳ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῇ καθημερινῇ πείρᾳ τῶν ζώντων ἐν στενῇ σχέσει καὶ ἐπαφῇ μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ἐκάστη παρερχομένη στιγμή δύναται νὰ καταναλωθῇ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ κανεὶς φόβος κορεσμοῦ ἢ ἀπογοητεύσεως. Ὅστις δὲν μελετᾷ τὴν Γραφήν, ἅς μάθῃ ὅτι μακρὰν αὐτῆς ἡ εὐτυχία εἶναι ἀληθὲς οὐτοπία. Ὅτι περιλαμβάνει καὶ σελίδας τοῦ αἰωνίου αὐτοῦ διδύμου, δὲν δύνανται νὰ μᾶς δώσουν ὅλα τὰ δυνάμει τῶν φιλοσοφικῶν τόμων, οὔτε τὰ μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ, οὔτε ὁ κόσμος ὁλόκληρος. Τὰ σπέρματα τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων καὶ εὐγενῶν πόθων, καὶ ἱερῶν σχέσεων ἐμπεριέχονται μόνον εἰς τὸ Εὐαγγέλιον.

Πρέπει νὰ κατανοήσῃ ἡ οἰκογένεια, ὅτι ἡ εἰρήνη καὶ ἡλαρότης θὰ εἶναι γνωστὰ μόνον ὡς περιεχόμενα εἰς τὰ Λεξικά, ἐφ' ὅσον τὸ Εὐαγγέλιον χρησιμεύει μόνον διὰ νὰ πληροῖ κενόν τι ἐν τῇ διβλιοθήκῃ τῶν οἴκων. Πρέπει νὰ μάθῃ τὸ ἄτομον, ὅτι ἡ μόνη δόσις ἀναμορφώσεως καὶ ἀναπλάσεως πρὸς καλλυτέραν αὐρίον εἶναι ἡ ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

Ἀνοίξε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ παρευθὺς θὰ ἀνοίξῃ καὶ ἡ καρδία σου καὶ ἐνθ' ἐν τῇ πρώτῃ θὰ θαυμάζῃ; τὴν θεῖαν μεγαλοπρέπειαν, ἐν τῇ δευτέρᾳ θὰ εὐρίσκῃς τὸ μέγεθος τῆς ἰδικῆς σου ἀθλιότητος. Ἐνθ' δὲ εἰς τὰς ἐρευνωμένας σελίδας τοῦ πρώτου θὰ διακρίνῃς καθαρώτερα τὸν σκοπὸν τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὰς γωνίας τῆς δευτέρας θὰ παρατηρήσῃς ὡς σκιὰς, κρυπτομένας ὕλας τῆς κακίας, αἵτινες θ' ἀρχίσουν ἐκφεύγουσαι, ὡς τὰ πλεονάζοντα ὕδατα, ὅταν οἱ ποταμοὶ τοῦ ζῶντος ὕδατος—τοῦ Ἁγ. Πνεύματος—ἐμπλήσωσι τὴν καρδίαν σου ἀπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ οὐρανοῦ.

ΕΠΙ ΤΗ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ

Εἰ γὰρ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται. Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν. Εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἡλπιότες ἐσμέν ἐν Χριστῷ μόνον, ἐλπειότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμέν. Τί καὶ ἡμεῖς κινδυνεύομεν πᾶσαν ὥραν

Ἀπόστολος Παῦλος

Ἡ πίστις εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν σύμβολον τοῦ χριστιανοῦ, τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ. Δὲν δύναται νὰ βοηθῇ ἀληθὲς Χριστιανὸς ἄνευ τῆς ἀκραδάντου πίστεως εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπομένως εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, ἥτοι εἰς τὴν ὑπαρξὶν τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς.

Οὐδεὶς μὴ ἀληθὲς πιστεύων εἰς τὴν ἀνάστασιν δύναται ν' ἀσπασθῇ, νὰ οἰκαιοποιηθῇ ὅσα ὁ Χριστὸς λέγει νὰ ζῇ ὡς ὁ Χριστὸς παραγγέλει, βίον ἐνάρετον, βίον ἀλτρουϊτικόν, βίον πλήρη ἔργων καλῶν, βίον δαπανώμενον ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τῶν ἄλλων.

Ἄνευ τῆς πίστεως, εἰς τὴν τῶν νεκρῶν ἀνάστασιν, εἰς μέλλουσαν ζωὴν καὶ ἀνταπόδοσιν, ἡ ἀρετὴ, ἡ θυσία, καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον θάῃτο ἄγνωστος, διότι ὡς μόνον ἰδανικὸν τοῦ κτήνους τότε ἀνθρώπου θὰ ἦτο τὸ «φύγωμεν, πίωμεν, τῦριον γὰρ ἀποθνήσκομεν».

«Εἰ ὁ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται ματαία ἡ πίστις ἡμῶν.» «Εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἡλπιότες ἐσμέν ἐν Χριστῷ μόνον, ἐλπειότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμέν.» Οὐδεὶς ἱσχυρότερον πειστικώτερον καὶ κατηγορηματικώτερον ὤμιλησεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ ἐφ' οὗ ἴσταται τὸ ἀπαντιῶν τῆς ὑποστάσεως τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον. Ἡ ἀπιστία, οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ ἐν ὅσῳ ἡ γῆ θὰ κινήται, πρὸ τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως θὰ κάμνωσι βῆμα ὀπισθεν ἡττώμενοι καὶ τὴν ἡττάν των ὁμολογοῦντες. Πάντοτε θὰ συμβαίνει μετὰ τὴν ἀπιστίαν πρὸς τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι πολλὰκις συνέβη καὶ εἰδικῶς ὅτι ποτὲ ἐν Ἀγγλίᾳ συνέβη.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ μεγάλου θοιάμβου τοῦ Θεϊσμοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ δύο τῶν περιφανεστάτων αὐτῶν ἐκ τῶν ἀρνούμενων τὸ ὑπερφυσικὸν ἦσαν αἱ ἐξέχουσαι νομικαὶ αὐθενταί, ὁ Γιάβερτος Ουαίσιτ καὶ ὁ Λόρδος Λύττελτων. Οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες, οἵτινες εἶχον προταθῇ ὅπως κατασυντρίψωσι τοὺς ὑπερασπιστὰς τοῦ ἐν τῇ Βίβλῃ ὑπερφυσικοῦ ἔσχουνμίαν συνδιάσκεψιν, κατ' αὐτὴν εἶπεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, ὅτι θὰ ἦτο δύσκολος ἡ ὑποστήριξις τῆς θέσεώς των, ἐὰν δὲν κατέρριπτον δύο τῶν ἀναφερομένων προσηγορίων τοῦ Χριστι

ανισμού· τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Σαύλου τοῦ Ταρσέως. Ὁ Λύττελτων ἀνελάμβανε νὰ συγγράψῃ βιβλίον ἀποδεικνύον διὰ τὸ Παῦλος οὐδέποτε ἐπιστράφη, ὡς ἀναφέρουσιν αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀναφερομένη ἐπιστροφή ἦτο μῦθος, ὁ δὲ Γιλβέρτος Οὐαίσιτ ἤθελε συγγράψῃ ἕτερον βιβλίον ἀποδεικνύον διὰ τὴν ἀναφερομένη ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν ἦτο μῦθος. Ὁ Οὐαίσιτ εἶπεν εἰς τὸν Λύττελτων, «Θὰ σὰς ἐπιφορτίσω νὰ μοὶ παράσχητε σεῖς τὰ γεγονότα, διότι εἶμαι κάπως ἀδαὴς τῆς Βίβλου». Εἰς ταῦτα ὁ Λύττελτων ἀπήντησεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο κάπως ἀδαὴς τῆς Γραφῆς καὶ ἐβασίλειτο ἐπὶ τοῦ Οὐαίσιτ ὅπως τῷ δώσῃ τὰ γεγονότα. Τότε εἶπεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, «**Ἐὰν θέλωμεν νὰ εἴμεθα, εἰλικρινεῖς, εἰς τὸ ζήτημά μας, πρέπει τουλάχιστον νὰ μελετήσωμεν τὰ τεκμήρια.**» Τοῦτο δὲ καὶ ἀνέλαβον νὰ πράξωσι. Πολυαριθμοὺς συνεντεύξεις ἔσχον οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες, καθ' ὃν χρόνον προητοίμαζον τὰ συγγράμματά των. Κατὰ τινα τῶν συνδιασκεψέων τούτων, ὁ Οὐαίσιτ εἶπεν εἰς τὸν Λύττελτων, ὅτι ἀπὸ τινος χρόνου ἤδη εἶχε τι εἰς τὸν νοῦν του, περὶ τοῦ ὁποίου ἐσκέφθη νὰ τῷ ὁμιλήσῃ διὰ τὸν ἐμελέτα τὰ τεκμήρια, ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται διὰ τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἐλαττοῦν ἐν αὐτοῖς, Ὁ Λύττελτων ἀπήντησεν ὅτι ἔχαιρε, διότι ὁμιλήσας περὶ τοῦ ζητήματος, καθότι καὶ αὐτὸς εἶχε κάπως κλονισθῇ ἐντὶ ἐμελέτα τὴν περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Παύλου μαρτυρίαν. Τέλος, μετὰ τὸ πέρας τῆς συγγραφῆς τῶν βιβλίων, οἱ δύο ἄνδρες, συνηντήθησαν. Ὁ Οὐαίσιτ εἶπεν εἰς τὸν Λύττελτων «Ἐγραψες τὸ βιβλίον σου;» Οὗτος ἀπήντησε καταφατικῶς, προσθέσας ὁμως «ἐνῶ, Οὐαίσιτ, ἐμελέτων τὴν μαρτυρίαν καὶ ἐξυγίζον αὐτὴν κατὰ τοὺς παραδεδομένους περὶ νομικῆς μαρτυρίας νόμους, **κατεπερίσθην ὅτι ὁ Παῦλος ἐπιστράφη,** ὡς περιγράφουσιν αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἀληθής. Ὑπὸ τὴν ὄψιν δὲ ταύτην συνέγραψα τὸ βιβλίον μου». «Καὶ ἐγὼ» ἀπήντησεν ὁ Οὐαίσιτ, «ἐνῶ ἐμελέτων τὰ τεκμήρια τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ζυγίζων αὐτὰ κατὰ τοὺς ἀνεγνωρισμένους νόμους περὶ νομικῆς μαρτυρίας, **κατεπερίσθην ὅτι τῷ ὄντι ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν,** ὡς ἐστοροῦσιν τὰ Εὐαγγέλια» συνέγραψα δὲ τὸ βιβλίον ὑπὸ τὴν ὄψιν ταύτην».

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ἡ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ;

Οἱ ὑλόφρονες θὰ ἀποκλείσουν τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ. Θὰ μᾶς εἰπουν, διὰ τὸ Θεὸς εἶναι τὸ ἀνάκτορον, ὁ πλοῦτος, ἡ δόξα, ἡ σοφία. Εἰς τὰ ὀνόματα αὐτὰ μεταφράζουν τὴν ἐννοιαν τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὴν σβυσμένην λάμπιν τῆς συνειδήσεως των εὐκολὰ ἐπικρατεῖ τὸ σκότος τῆς ἀντιλήψεως, διὰ τὸ ἔχων τὴν ὕλην ἔχει τὸν Θεόν.

Ἀλλὰ πόσον μικρὸν ἐφαντάσθησαν τὸν Θεὸν οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι. Ἐμέτησαν τὸ ὕψος των καὶ ὑπελόγησαν ἀναλόγως τὸ ἀνάστημα τοῦ Θεοῦ. Συνεβουλεύθησαν τὰς ἐπιθυμίας των καὶ ἀπέδωσαν χαμερπὴν χαρακτῆρα εἰς τὸν Θεόν. Ἦκουσαν τὸν σοφὸν νοῦν των καὶ ἐσχημάτισαν ἕνα Θεόν, ὅστις συνευδοκεῖ εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν διαφθοράν των.

Δυστυχῶς ὁμως διὰ τοὺς ἄνθρώπους αὐτοὺς ὁ Θεὸς δὲν κατοικεῖ ἐκεῖ ὅπου αὐτοὶ τὸν ἐτοποθέτησαν. Ὁ θρόνος του εἶναι ἐν ὑψηλοῖς, εἶναι ἡ αἰωνιότης, ἐν τούτοις δὲν δυσκολεύεται νὰ κατοικῇ καὶ μετὰ τοῦ συντετριμμένου τὴν καρδίαν καὶ τοῦ ταπεινοῦ τὸ πνεῦμα. Ὁ Θεὸς εὐηρεστήθη νὰ συνενώσῃ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ μετὰ τὸ βάθος τῆς κατοικίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἀπόστασις τεραστία δημιουργηθεῖσα διὰ τῆς πτώσεως καὶ ἁμαρτίας, γεφυρωθεῖσα ὁμως ὑπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος προωρίσθη διὰ νὰ κατοικῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἁμαρτία ἐπέφερε τὴν ἀπομάκρυνσιν καὶ καταστροφὴν, ἥτις θὰ ἦτο ἀνεπανόρθωτος ἂν μὴ διὰ τοῦ Ἰησοῦ ἐγένετο ἡ συμφιλίωσις καὶ ἀποκατάστασις.

Ἐνας εὐλογητὸς σκοπὸς διαλάμπει εἰς τὸ σχέδιον τῆς θείας συγκαταβάσεως. Νὰ ζωοποιηθῇ ὁ πετωκὸς καὶ ἀνυψωθῇ ὑπεράνω τῆς ὕλης. Νὰ γίνῃ ἡ καλύβη τοῦ πτωχοῦ λαμπροτέρα ἀπὸ τὰ πολυτελῆ καὶ χρυσὰ ἀνάκτορα, νὰ γίνῃ ἡ ἀφάνεια τοῦ ἀδόξου φωτεινότερα ἀπὸ τοὺς στεφάνους τῆς δόξης, νὰ γίνῃ ἡ ἀμάθεια τοῦ ἀπαιδεύτου πολυτιμότερα ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῶν σοφῶν, ἡ πτωχεία του ἐστερημένου εὐτυχαστέρα ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν καὶ τὴν χλιδὴν τοῦ πλούτου, ἡ ἀσθένεια τοῦ πάσχοντος ἰσχυροτέρα ἀπὸ τὴν ρώμην τῆς υἱείας, τὸ δάκρυον γλυκύτερον τοῦ γέλωτος καὶ ἡ θλίψις πηγὴ παρηγορίας. Ναι ἐκεῖ ὅπου κατοικεῖ ὁ Θεός, ἡ καλύβη μεταβάλλεται εἰς ἀνάκτορον καὶ ἐκεῖ ὁπόθεν ἀπουσιάζει, τὸ ἀνάκτορον μεταβάλλεται εἰς καλύβην!

Διαβάσετε καὶ διαδίδετε

Τὸ Δεκαπενθήμερον Περιοδικὸν
«ΝΕΑ ΖΩΗ»

Εἰς τὸ Ἦσ. ν. 15 βλέπομεν τρία διακεκριμένα σημεῖα περὶ τοῦ Θεοῦ. Ὅτι εἶναι ἅγιος, ὅτι κατοικεῖ μετὰ τοῦ συντετριμμένου τὴν καρδίαν καὶ τοῦ ταπεινοῦ τὸ πνεῦμα καὶ ὅτι ὁ σκοπὸς του εἶναι νὰ

ζωοποιήσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ ταπεινοῦ καὶ τὴν καρδίαν τῶν συντετριμμένων. Ἅγιος σημαίνει κατάστασιν μακρὰν τῆς ἁμαρτίας, ἀλήθειαν, φῶς, καθαρότητα, δικαιοσύνην. Συνεπῶς ὅσοι θέλουν νὰ κατοικῇ ἐν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πρέπει νὰ εἶνε ἅγιοι καὶ ὄχι δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, νὰ διακρίνουν πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὸ ψεῦδος, νὰ εὐρίσκονται εἰς τὸ φῶς τῆς παρουσίας Του, νὰ πετάξουν τὸ ἀκάθαρτο παλῆρορρυχο τῆς ἁμαρτίας, τὸν ρύπον τῆς μεμολυσμένης καρδίας καὶ τῶν ἀκαθάρτων χειλέων, καὶ νὰ φορέσουν τὸν χιτῶνα τῆς δικαιοσύνης τὸν λευκανθέντα διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τότε μόνον ἡ καρδιά μας θὰ γίνῃ κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ, ὅταν θεῖται διαθέσεις καὶ αἰσθήματα καὶ πόθοι μᾶς ἀναγεννήσωσιν. Ἄλλως εἶναι φανερόν, ὅτι πᾶσα προσπάθειά μας ναυαγεῖ, ἀποδεικνύονται δὲ ὅλα τὰ κατὰ ἡμῶν ἔργα—ἂν δι' αὐτῶν ἐπιδιώκωμεν τὴν σωτηρίαν μας—ὡς ρυπαρὰ ἱμάτια ἐνώπιον αὐτοῦ, καθὼς λέγει καὶ ὁ Προφήτης.

Ἄλλὰ τίς δύναται νὰ συγκεντρώσῃ ἐν ἑαυτῷ τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα προσόντα; Οὐδεὶς εἶναι ἡ προχειροτέρα ἀπάντησις. Ναί, ὅλοι εἴμεθα τέκνα ἁμαρτίας, ἐν τούτοις ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖνοι μεταξὺ τῶν ὁποίων δύναται νὰ κατοικῇ ὁ Θεός. Ποιοὶ ἄρα γε εἶναι αὐτοί;

Μήπως οἱ ἐλεήμονες, οἱ φιλοδίκαιοι, οἱ εὐεργέται, οἱ ἡθικοί, οἱ μὴ βλάπτοντες τοὺς ἄλλους, οἱ φιλαλήθεις, οἱ ἐντιμοὶ εἰς τὰς συναλλαγὰς τῶν, οἱ φίλεργοι, οἱ πιστοὶ οἰκογενιάρχαι; Τίνες ἐξ αὐτῶν; Κανείς. Ὁ Θεὸς κατοικεῖ μετὰ τοῦ συντετριμμένου τὴν καρδίαν καὶ ταπεινοῦ τὸ πνεῦμα!

Εἶναι δυστυχῶς δυνατόν νὰ ἔχῃ τις ὅλα τὰ ἀνωτέρω χάρισμα καὶ ἀρετὰς καὶ ὅμως ἡ καρδιά του νὰ μὴ εἶναι συντετριμμένη οὔτε τὸ πνεῦμά του ταπεινόν. Ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὡς ἡ πέτρα καὶ τὸ πνεῦμα του ὡς βράχος. Δὲν συγκινεῖται διὰ τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἀδιανοεῖ ἂν θὰ ᾤ αἰωνίως μακρὰν τοῦ Θεοῦ καὶ φέρεται ἀγνωμόνως πρὸς τὴν αἱματηρὰν θυσίαν τοῦ Γολγοθᾶ, ἥτις ἐγίνε χάριν αὐτοῦ. Τὸ ἐπηρεζόμενον πνεῦμα του βλέπει πολὺ ὑψηλὰ, μόνον πρὸς τοὺς αἰθέρες.

Τὸν ἐγωϊσμόν του οὐδεὶς δικαιούται νὰ προσβάλῃ, οὔτε τὴν ὑπόληψίν του νὰ θέλῃ ἢ νὰ μειώσῃ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησιν τῶν λοιπῶν. Ἡ καρδιά καὶ τὸ πνεῦμα ἰδοὺ μία πέτρα καὶ εἰς βράχος ποῦ πρέπει νὰ σπάσουν διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἡ συντετριμμένη καρδιά καὶ τὸ τεταπεινωμένον πνεῦμα, ἡ νέα καρδιά καὶ τὸ νέον πνεῦμα διὰ τῶν ὁποίων ἀνακαινίζεται ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ Κύριος θέλει τὰ συντρίμματα τῆς καρδίας μας καὶ τὴν ταπείνωσιν τοῦ πνεύματός μας διὰ νὰ ἐμφυσήσῃ ἐπ' αὐτῶν τὴν ἰδικήν του ζωήν. Ἄλλως ἐντὸς ἡμῶν θὰ κατοικῇ ὁ θάνατος μὲ δὴν τὴν καταστροφικὴν δύναμιν τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ Θεὸς ζωοποιεῖ τὸ νεκρὸν ὄχι μὲ πρόσκαιρον ζωὴν ἀλλὰ μὲ ἀτελείωτον, μὲ ζωὴν συγκοινωνίας μετ' αὐτοῦ, ζωὴν ἁγιασμοῦ καὶ καθαρότητος πηγάζουσαν ἀπὸ τὸν ἐσταυρωμένον Χριστόν.

Πόσοι κατέχουν τὴν ζωὴν ταύτην; Δυστυχῶς ἡ πλειονότης δουλεῖ εἰς τὴν ἁμαρτίαν, διὰ τὸν βασιλέα τοῦ σκότους καὶ ἄρχοντα τοῦ θανάτου. Εἶναι νεκροὶ πνευματικῶς ἐφ' ὅσον δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ τρέφονται μὲ τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς Ἰησοῦν, ἐφ' ὅσον ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δι' αὐτοὺς εἶναι κεκλεισμένον βιβλίον, εὐαρεστοῦνται νὰ πίνουν τὸ ὕδωρ τῆς ἡδονῆς καὶ τῶν κοσμικῶν ἀπολαύσεων καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀγνοοῦν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς προσφέρει ὕδωρ ἔχον τὴν δύναμιν νὰ σβύνη πᾶσαν δίψαν.

Τὸ πῶς θὰ συντριβῇ ἡ καρδιά μας καὶ θὰ ταπεινωθῇ τὸ πνεῦμα μας εἶναι ἔργον τοῦ Θεοῦ. Ἡ μεγαλύτερα δυσκολία ἔγκειται εἰς ἡμᾶς. Δὲν προσερχόμεθα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μὲ πίστιν, ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας, δὲν δίδομεν τὰς ἁμαρτίας μας νὰ ταφοῦν ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ προσπαθοῦμεν μὲ τὰ κατὰ ἡμᾶς ἔργα νὰ ἐξαλείψωμεν οὐτὰς, δὲν καθίζομεν μὲ ταπείνωσιν ὡς ἡ Μαρία παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ ἐπιδιώκει νὰ εἰρῇ κατοικίαν διὰ τὸν Θεὸν εἰς τὰς καρδίας μας. Ἀναζητεῖ ἐντὸς ἡμῶν ναὸν διὰ τὴν λατρείαν αὐτοῦ.

Ποιοὶ ἐκ τῶν φίλων ἀναγνώστων τῶν γραμμῶν τούτων ἠνοῖξαν τὰς καρδίας των διὰ νὰ γίνῃ κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ; Πόσοι ἐγεύθησαν τὴν ὑπερτίτην εὐτυλίαν, ἥτις παρέχεται ἐκ τῆς μετὰ τοῦ Κυρίου συγκοινωνίας; **Ἰδοὺ εὐκχεῖται νὰ ἐνοικήσῃ ὁ ΑΝΑΣΤΑΣ ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ τοῦ πνεύματος εἰς τὴν πεπερασμένην καρδίαν μας.** Ὅποια ἀληθῶς τιμῇ δι' ἡμᾶς, ὅποια ἀγάπη καὶ συγκατάβασις.

Ἔχομεν ἄρα γε ἀκόμη τὴν δύναμιν νὰ κλείσωμεν κατὰ πρόσωπον τὴν θύραν τῆς καρδίας μας εἰς τὸν ἔξωθεν μὲ ὑπομονὴν κρούοντα Ἰησοῦν Χριστόν;

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Θὰ οὐκνήσωμεν τοῖς ἀγαπητοῖς ἀναγνώσταις μας εἰς τὸ συγκλονιστικώτερον ὄραμα τοῦ Θεοῦ αἰῶνος.

ΕΘΝΙΚΟ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Η ΠΙΣΤΙΣ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

“Ότε πρό είκοσι και οκτώ ακριβώς έτών μεταβάς χάριν ψυχικής αναψυχής—μετά τās διδακτορικάς εξετάσεις μου—ανά τās νήσους τοῦ Σαρωνικοῦ, ἤλθον και εἰς τήν ὄντως ἱστορικήν, πολυπαθή, ἡρωικήν και βραχύωδη Ἰῶραν, προσφιλῆς και σεβαστός φίλος μου πρ’ ᾧ ἐφιλοξενήθην λίαν ἐνθέρμως, ἀνέλαβε νά με ὁδηγήσῃ εἰς ἐπίσκεψιν μεταξὺ τῶν ἄλλων και τῆς οἰκίας τοῦ ἐρικυδοῦς και ἐρισέπτου και ἀληθοῦς, και μεγάλου Πατριώτου Ναυάρχου Μιαούλη.

Ἰερά τις ὑποκάρδιος μελαγχολία κατέλαβέ με ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἐρημώσεως ἣν βραδέως και κατ’ ὀλίγον ἐπιφέρει τὸ σιδηροῦν κράτος τοῦ πανδαμάτορος και ἀδυσωπῆτου χρόνου. Καὶ δὲν ἠδυνήθην νά μὴ ἀναμνησθῶ τῶν ὄντως ἠλιθερῶν και θαυτηλῆτων ἐκείνων εἰκόνων τῆς ἐρημώσεως, ἃς ἡ λυρική, ἡ μελισταγῆς, ἡ χαριτόβρυτος και εἰρηνοποιὸς ποίησις τῆς Θεοδότου Ἀγ. Γραφῆς τόσο ζωντῶς και μὲ τῶσιν δυνάμιν περιγράφει. Ἐθασίλευεν, ἀγαπητέ και φιλάρετε ἀναγνώστα τῆς φίλης μοι και λίαν Ἐθνοφελοῦς «**Νέα Ζωῆς**», ἠλιθερά και δακνοκάρδιος ἡ ἐρήμωσις ἔχουσα ἐπιβλητικὸν και θεσπέσιον μεγαλεῖον και μίαν μελαγχολικὴν ὑπερηφάνειαν. Ἡ δόξα ἡ παρελθούσα τῆς ἱστορικωτάτης και ὄντως περιπότου ἐκείνης οἰκίας, ἣν διεδέχθη νῦν ἡ ἐρήμωσις, ἐγέννησεν εἰς τήν νεανικὴν εἰσέτι καρδίαν μου τὰ παρδοξότερα τῶν αἰσθημάτων.

Και ὁ νοῦς μου ὑψώθη εἰς τοὺς ὑπερκosμῖους και ὑπεργγίνους ἐκείνους κόσμους ὅπου ἡ φθορά δὲν ἔχει εἴσοδον και ὅπου ἡ εὐκλεία και ἡ δοξα εἶναι αἰώνιος, ἀσάλευτος, παγία, ἄσειστος, ἀθάνατος, αἰεζωος, ἀδιάφθορος, ἀνώλεθρος, ἀρρευστος και ἀκατάλυτος. Ἐκείνο ὅμως τὸ ὅποῖον συνεκέντρωσε ἰδίᾳ τὴν προσοχήν μου και μοὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν νά χαράξω τās ὀλίγας ταύτας γραμμὰς εἶναι τὸ ἔξῃς :

Παρατήρησα ὅτι ἐπὶ τοῦ κοινάματος τῆς ὁροφῆς τῶν ζωματιῶν ἀντὶ ἄλλων κοσμηματογραφιῶν, ὁποῖας μεταχειρίζονται σήμερον, ὡς τὰ πολλὰ, ἦσαν εἰκόνες εἰλημμέναι ἐκ τῶν λαοσωτηρίων και σωσικῶσμων. Ἀγ. Γραφῶν.

—Ἰδοὺ, εἶπον εἰς τὴν συνοδεύοντά με ἐρίφρονα και λίαν εὐσεβῆ και ἀληθῆ πατριώτην φίλον, διατὶ οἱ τηλέκλυτοι, οἱ υπερθχύμαστοι και τηλῆνδοξοι πατέρες ἡμῶν ἠδυνήθησαν νά μεγαλοουργήσωσιν. Εἰχον εἰς τὰ στήθη των **Πίστιν** και **Εὐσεβειαν**

ζῶσαν και φλέγουσαν. Καὶ τὴν ἐνθερμον, ἀξιάχυστον και ἀξιομίμητον ταύτην ἀσέδειάν των, ἀποδεικνύουσι τὰ τοιχογραφήματα ταῦτα. Καὶ τῷ ὄντι τὰ ἱερά και σεπτὰ—ἐπιτρέφατέ μοι νά καλέσω οὕτω—τοιχογραφήματα ἐκείνα εἰς ᾧ ὁ σκληρὸς και ἀνελεῖμων χρόνος ἤρχισε νά ἐπιβάλλῃ θαρεῖαν τὴν ἐρεμπωτικὴν και ἐρημωτικὴν σφραγίδα του, δεικνύουσι ζωντανὴν τὴν αἰτίαν, δι’ ἣν οἱ λίαν εὐσεβεῖς και φιλογενεῖς και ὄντως ἀληθεῖς και γνήσιοι **Πατριῶται** αἰμυνηστοὶ πατέρες ἡμῶν ἐμεγαλοούργησαν, και διδάσκουσιν εἰς ἡμᾶς περιτράνωσ, ἀναμνηρίσως και ἀριδηλότερα διατὶ ἡμεῖς τὰ τέκνα ἐκείνων, φθειρόμεθα τηκόμεθα και σηπόμεθα εἰς τρομερὰν και ἐλσεινήν σπαραξικάρδιον δυστυχίαν, δυσκληρίαν και ἀθλιότητα.

Ἡ θρησκεία! Ἰδοὺ ἡ δύνάμις, ἥτις ἀνέδειξεν ἐκείνους ἀδελφοί μου, Ἑλληνορθόδοξοι, γενναίους ἀτρομήτους, ἀνδρείους, ἰσχυροὺς, μεγάλους, ἀκαταγινίστους, ἀκατάμαχῆτους, και ἀληθινοὺς πατριώτας και γνησίους και πραγματικούς Ἑλληνορθόδοξους.

Ἐπίστευον! Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἐμεγαλοούργουν! Ἡ πίστις εἰς Χριστὸν εἶναι αἰεποτε παναλκὺς, παγκρατὴς και ὄντως παντοδύναμος και πανσθενουργός. Μετακινεῖ τὴν ἀληθεῖα ὅρη. Ἡ Ἐθνοσωτῆρα και ἀγία ταύτη πίστις ἐφλέγε τὰ στήθη των και ἐπυρπόλει κυριολεκτικῶς τās εὐγενεῖς, και μεγάλφρονες, μεγαλοπράγμονες, σπουδαῖες και πατριωτικὰς καρδίας των και τοὺς ἐδείκνυσεν ὄντως ἐξόχους και μεγάλους. Ὅταν ὅμως ἡ κοινωνιοδόρος θρησκευτικὴ ἀδιαφορία και ψυχροπιστία ὑπεισῆλθεν εἰς τās καρδίας ὑμῶν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων (ἡ μάλλον, ἐπιτρέφατέ μοι νά εἶπω ἀνελλήνων, και γραικύλλων), ὡς ὁ σκώληξ ὁ κατατρώγων τοὺς διαφόρους καρπούς και κατέφαγε πᾶν ὑψηλὸν αἰσθημα και γενναῖον πᾶν ἰδεῶδες και θεοφιλές, ὅταν τὸ πῦρ και ἡ ἀειλαμπὴς και ἀειφανὴς λαμπὰς τῆς νεκρεγέρτου, φασφόρου και θαυματουργοῦ πίστεως, ὑπερῆκα:εν εἰς τὰ στήθη των ἀξιοθαυμάστων, ἀεισεβάστων και παντομνημονεύτων πατέρων μας εἰς ἡμᾶς ἡ ἐσδέσθη πλέον, φεῦ! ἡ ψυχράνθη, ὅταν αἱ καρδίαι ἡμῶν ἐμειναν νεκραὶ εἰς πᾶν θεῖον, ὑπερουράνιον, θσιον και πνευματικόν, ὅταν τὸ ἀσύμφορον συμφέρον μόνον τὸ ὕλικόν, τὸ ταπεινόν, τὸ χθαμαλόν, τὸ χαμερπές και χαμάψηλον αὐτὸ συμφέρον, ἤρχησε νά πρυτανεύῃ εἰς τὴν ὄντως χρηματολάτριά οὐλομανῆ και λίαν ἐρασιχρήματον νεωτέραν κοινωνίαν ἡμῶν, ὅταν ὁ φθισιμόροτος και ἐθνοδόρος καταρώτατος ὕλισμός ἀνεκηρύχθη και ἀπὸ αὐτῶν φεῦ (!!!) τῶν Πανεπιστημιακῶν ἐδρῶν ὡς ἀλήθεια ἐπιστημονική, (sic!!) ὑπὸ δοκησιόφων ἐπιπολαίων, κουφονόων, ὀψικόμπων και ὀψαυχίνων ψευδαντιπροσώπων τῆς ἐπιστήμης και πᾶν σύγγραμμα και Περιοδικὸν Ἠθικοθρησκευτικόν, Ἐκκλησιαστικόν

κόν, ἠθικοκοινωνικόν, ἐπιστημονικόν, θρησκευτικόν καὶ θεολογικοφιλοσοφικόν καὶ συνελθόντι εἰπεῖν, Μεταφυσικὴν ἀπεκρούσθη καὶ ἀπεδοκιμάσθη, ὥς μὴ ὤφειλεν—ἐπεκροτήθησαν δὲ πάντα τὰ φρενοφθόρα καὶ συνειδησιοκτόνα ὑλιστικά καὶ ἡ κοινωνία καὶ τὸ πολυφύλητον, πολυσχιδὲς καὶ πολυσπερὲς, πολυπυθέστατον καὶ δούστηνον Ἔθνος ἡμῶν κατεκλύσθη αὐτόχρημα σχεδὸν ὑπὸ ἡθοφθόρου, ψυχροδελχῶδους, φρενώλους καὶ ἐλσεινοτάτης μυθιστοριογραφίας καὶ πορνογραφικῶν ἐκπαύλων, αἰσχυρῶν καὶ ἡθολογιῶν περιοδικῶν, εἰς ἃ ὁ δυστυχὴς πλανώμενος ἀπικίδευτος καὶ ἀμόρφωτος λαὸς ἐν τῇ παχυλῇ ἀμαθείᾳ του δίδει τὸ νόμισμά του ἐν ὅλῃ τῇ εὐσυνειδησίᾳ του, ἂντι νὰ περιφρονήσῃ τούτας τὰς ῥυπρωγραφίας, καὶ ἀπορρίψῃ εἰς τὴν ἀράνειαν καὶ διαφθοράν ἧς εἰσι μόνον ἀξίαι· ἔταν τέλος ἱκανοὶ θρησκευτικοὶ λειτουργοὶ ἐλησημόνησαν, φεῦ! ἔτι εἰσι πομέναις λογικῶν προδάτων καὶ ἐγένοντο δυστυχῶς· λῦκοι ὑπ' ἐνδοικῆ προδάτου—τότε τῷ ζντι πᾶσα ἰδέα ὑψηλῇ πᾶν αἰσθημα μεγαλουργόν, πᾶσα σκέψις ὑπερκόσμιος καὶ θεουφαντος ἐθεωρήθησαν γελοῖα, ἡ χάος δὲ κα' ἀδυσσος ἠνοίχθη ἐν ὧτιον ἡμῶν, καὶ καρδιοδόρος, μαρasmus κατέφχε τὰς καρδίαις ἡμῶν φεῦ! τῶν νεωτέρων Ἑλληνορθοδόξων!

Εἴθε, ὦ εἴθε μυριάκις, ὁ Εὐλογητὸς καὶ λατρευτὸς εἰς τὸν αἰῶνα ἐν Τριάδι Ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν νὰ μὴ μᾶς ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν θυμοδακυστάτην ταύτην δυσκληρίαν καὶ ἐλσεινότητα!

Προσφιλεις μου ἀναγνώστη, αἱ σκέψεις αὗται δὲν εἶναι ὑπερβολὴ ἐνθουσιασμοῦ. Διόλου. Εἶναι ἀληθεῖα θετικωτάτη. Καὶ ἀπικτεῖται νὰ μελετήσωμεν αὐτὴν μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ θαυμάτης ἐμβριθείας. Παρατηρήθη ὑπὸ πολλῶν περιπτώσεων καὶ διαδοχῶν ἠθικολόγων καὶ ἐμβριθῶν καὶ ἐξακούστων κοινωνιολόγων καὶ πολυμαθῶν καὶ δικσῆμων ἀληθῶν ἐπιστημόνων καὶ περιωνύμων, καὶ περικαλήτων Ἱατροφιλοσόφων καὶ ἱστορικῶν περιφήμων, ὅτι ἔθνη, λαοὶ, κοινωνίαι, οἰκογένειαι, ἔθνος ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔλειψεν ἡ ζωοποιὸς πίστις καὶ ἀλεξίκακος καὶ μακαριουργὸς εὐσέδειξ, οὐδέποτε ἡδυνήθησαν ἀληθῶς νὰ εὐημερήσωσιν, εὐδαιμονήσωσι, προκχῶσι καὶ ἠθικῶς τελειωθῶσιν. Ὁ ἐπικατάρτος λαοκτόνος ὑλισμὸς ὡς καυστικὸς λίψ, τὰ ἀπειράρνε καὶ τὰ ἐξηφάνισεν. Ἡ σκέψις αὕτη εἶναι, ζντως τρομερά, ἀνυπόφερτος, παγγάλεπος, ἀλγεινὴ καὶ φρικώδης!!!

Σέρβια 20-3-29

Δ=ρ Ξεν. Α. Πικριμειχάλης

(ἱατρός)

ΔΙΔΟΞΙΣ

Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ

ὑπὸ Ε. Λ. ΠΕΤΡΑΚΙ καθηγητοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν πειθαρχίαν. Ἡ καταναγκαστικὴ αὕτη ὑπακοὴ τοῦ μικροῦ παιδιοῦ εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεώς του, δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ ὀνομασθῇ ἀκόμη ἐλευθερία, ὅμως εἶνε ἡ βάσις τῆς ἐλευθερίας, εἶνε τὸ γλυκοχάραγμα τῆς ἡμέρας, εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ φθάσῃ σιγὰ—σιγὰ.

Ὅταν τὸ παιδί μεγαλώσῃ καὶ ἀρχίσῃ νὰ λειτουργῇ τὸ λογικόν, ἂν εἶναι κυλοσυνηθισμένο ἀπὸ μικρὸν, δὲν δυσκολεύεται νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα ὅτι εἶνε συμφερότερον καὶ προτιμότερον νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸν νόμον παρὰ νὰ τὸν κατὰπατῇ. Μὲ τὴν ὑπακοὴν αὐτὴν ἐξασφαλίζει τὴν εὐνοίαν καὶ ἀμοιβὰς ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ τοὺς λοιποὺς ἀνωτέρους του, ἐνῶ μὲ τὴν ἀνταρσίαν καὶ τὴν ἀπειθαρχίαν τὸ περιμένει ἡ τιμωρία καὶ ἡ δυσμένεια. Δὲν εἶνε βέβαια οὔτε ἡ πειθαρχία αὕτη πραγματικὴ ἐλευθερία. Εἶνε ὅμως φανερόν ὅτι τὸ πειθαρχικὸν παιδί τῶν 10 καὶ τῶν 15 χρόνων εἶνε περισσότερον ἐλεύθερον εἰς τὴν πραγματικότητα, ἀπὸ τὸν ἀπειθαρχον καὶ διεστραμμένον ἀντάρτην, ὁ ὁποῖος φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ξενυχτᾷ ἄλλοις γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν «ἐλευθερίαν» του καὶ εφορᾷ πού τὸν μαλώνουν γιὰ τὰς παρεκτροπὰς του. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν ἀντάρτην μαθητᾶν θὰ ξεπηδήσῃ αὖριον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ ἐκμεταλλευτὴς τῶν ὁμοίων του, ὁ κακοῦργος, ὁ ἐχθρὸς τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῶν ἄλλων, ὁ πραγματικὸς σκλάβος τοῦ ἀπανθρωποτέρου τυράννου—τῆς διεστραμμένης ψυχῆς του.

Ἐνῶ ἀπὸ τὸν πειθαρχικὸν καὶ σεμνὸν νεανίαν τῶν σχολικῶν θρανίων, σιγὰ—σιγὰ, ὅπως ἡ πεταλοῦδα ἀπὸ τὸ κουκούλι τοῦ μεταξοσκουλήκα, θὰ βγῇ ὁ τέλειος ἄνθρωπος, ὁ τίμιος καὶ εἰρηνικὸς πολίτης, ὁ καλὸς οἰκογενειάρχης. Μαθητευόμενος εἰς τὸ σχολεῖο τῆς ἐλευθερίας κατὰ τὰ παιδικὰ του χρόνια, κάλφας τῆς ἴδιας δύσκολης ἀλλὰ καὶ ἀπαραιτήτου τέχνης κατὰ τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν, ὁλοένα μὲ τὴν πείραν τῆς ζωῆς ἀνακαλύπτει τὸν νόμον πού τοῦ ἐπέβαλλαν ἐξωθεν τὸν ἴδιον αὐτὸν νόμον εἰς τὸ βάθος τοῦ εἶνε του, εἰς τὸ κέντρον τῆς υπάρξεώς του. Καὶ βλέπει τώρα ὅτι ἐκεῖνο πού ἐνόμιζεν καὶ ὠνόμαζεν ὑπακοὴν εἰς τοὺς γονεῖς του, ἢ εἰς τοὺς διδασκάλους του ἢ εἰς οἰονδήποτε ἄλλον, εἶναι ἀπλούστατα ὑπακοὴ εἰς ὅ,τι ἔχει μέσα τοῦ ἀριστον καὶ εὐγενὲς ὡς ἄνθρωπος. Ἄ

ὁπλήκοος πειθαρχικός καίτιμος, πού ἦταν πρωτότερα, αἰσθάνεται ὅτι εἶναι τώρα ἄνθρωπος ἐλεύθερος, κυρίαρχος ἑαυτοῦ, ἀνεξάρτητος ἀπὸ κάθε καταναγκασμοῦ. Τώρα πειθαρχεῖ εἰς τὸν νόμον, ὅχι διότι εἶνε ὑποχρεωμένος, ἢ διότι φοβεῖται τὴν τιμωρίαν ἢ διότι περιμένει ἀμοιβάς, ἀλλὰ διότι βλέπει ὅτι ἡ διαταγὴ πού δίδει ὁ νόμος αὐτὸς, εἶναι γεμῆτες ἀπὸ ἀγάπῃ καὶ ἐνδιαφέρο γιὰ τὴν πραγματικὴν εὐτυχία του. Πειθαρχεῖ καὶ τώρα, ἀλλ' ὅχι ὡς δούλος πού στεναίνει κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὸ, ἀλλ' ὡς ἄνθρωπος πού ἐλεύθερα καὶ μ' εὐγνωμοσύνη συμμορφώνει τὴ θέλησί του πρὸς τὴν θέλησιν Ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὸ ἀόρατο ἀλλὰ εὐπλαχνικὸ καὶ γεμῆτο καλωσύνη χέρι ἐχάραξε τὸν Νόμον εἰς τὸ βάθος κάθε πράγματος, εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ὅπως καὶ εἰς τὴν τοῦπαντός. Καὶ ὑπακούοντας εἰς τὸν Νόμον ὁ πράγματι ἐλεύθερος αὐτὸς ἄνθρωπος, δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ζητᾷ τὸ ἀόρατο χέρι τοῦ Μεγάλου Εὐεργέτου—τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ τὸ φιλήσῃ μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης στὰ μάτια.

III

Μαντεύω ὅμως εὐκολὰ τὴν ἀπορίαν πού γεννᾶται αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰς τὴν ψυχὴν σας, φίλοι ὁμιληταί. Πῶς λοιπὸν, διερωτᾶσθε ἀσφαλῶς, πῶς λοιπὸν, ἀφοῦ τόσον θαθεῖα εἰς τὴν φύσιν μας εἶνε χαραγμένοι οἱ νόμοι πού προστατεύουν τὸ ἀληθινόν μας συμφέρον· πῶς, ἀφοῦ τόσον στοιχειώδης εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι ἡ πραγματικὴ ἐλευθερία εἶναι ἡ πειθαρχία στοὺς νόμους αὐτοὺς, πῶς συμβαίνει, ὥστε τόσοι καὶ τόσοι ἄνθρωποι, σχεδὸν ὁλόκληρος ἡ κοινωνία, νὰ φαίνεται ὅςιν προσεδολημένη ἀπὸ ἀληθινὴν φρενίτιδα ἀνταρσίας, ἀπὸ ἀληθινὴν μανίαν καταστροφῆς τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς συμφερόντων;

α.) Εἰς τὴν ἀπορίαν αὐτὴν ἐδόθη ἡδὴ ἐν μέρει ἀπάντησις, μ' ἐκεῖνα πού ἐλέχθησαν σχετικὰ μὲ τὰ στάδια, πού διανύει κατὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀνάπτυξις καὶ στερεώσεις μέσα του τοῦ πνεύματος τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ὑπακοῆς εἰς τοὺς ἀναλλοιώτους φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς νόμους τῆς ὑπάρξεώς του. Ἐκεῖ κατέστη φανερὰ ἡ κολοσσιαία σημασία τὴν ὅποιαν ἔχει ἡ ἐνέργεια, ἡ σταθερότης καὶ αὐστηρότης τῶν γονέων διὰ νὰ συνηθίσουν τὰ τέκνα των νὰ σέβωνται τοὺς νόμους αὐτοὺς. Ἄν τὸ θεμέλιον αὐτὸ, δὲν εἶναι στερεὸ θεμέλιον περιορισμοῦ τῶν ἀλόγων καὶ δλαδερῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ θεμέλιον σεδασμοῦ ὁρισμένων βιωτικῶν κανόνων ἢ μετέπειτα ἐργασία τῆς ἀγωγῆς, καὶ ἰδεώδης ἂν εἶναι,—πράγμα πού δὲν συμβαίνει τῆς περισσότερες φορές,—καὶ ἀπὸ τοὺς τελειότερους ἀνθρώπους ἂν γίνεται, πενιχρὰ καὶ ἀμφίβολα θὰ ἔχῃ ἀποτελέσματα. Ὅταν ἡ ἐλαττωματικὴ ἀνατροφὴ θεμελιώσῃ ἀνθρώπους—δούλους τῶν παρὰλόγων

ἰδιοτροπιῶντων, ἢ ἐκπαίδευσις εἰς τὰ σχολεῖα καὶ ἡ λοιπὴ ἀγωγή εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολον νὰ μορφώσῃ ἐλευθέρους συνεργάτας τοῦ νόμου. Ὅταν δὲ καὶ ἐκπαίδευσις ἐλαττωματικὴ τοὺς μικροὺς θεμελιωμένους σκλάβους, πού παρέλαβεν ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν, ἀνυψώσῃ καὶ στερεώσῃ κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἡλικίας εἰς νεανίας καὶ κατόπιν εἰς ἄνδρας πού ὑπακούουν εἰς ὅ,τι κακόν καὶ παράλογον περικλείει ὁ ὁργανισμὸς των, καὶ ἐπικινδυνότερον ἐναντίον παντὸς ὅ,τι ὕγιες καὶ στερεὸν ἔχουν μέσα των, τότε πλέον εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ διορθώσῃ τὸ κακὸν ἢ συνειδητῇ προσπάθεια τοῦ εἰς ἄνδρα τέλειον ἀνεπτυγμένου ἀνθρώπου. Αὐτοὺς, ὅσον κι' ἂν ἐλέπη μὲ φρίκην τὸν κρημνὸν εἰς τὸν ὁποῖον φέρεται εἶναι τόσον δυνατὴ ἡ σπρωξιὰ πού τῷδωκε πρὸς τὸν κρημνὸν αὐτὸν ὅλη ἡ προηγουμένη του ἡλικία, ὥστε νὰ εἶναι ἀνίκανος τῆς περισσότερες φορές νὰ σταμντήσῃ ἐγκαίρως καὶ ν' ἀλλάξῃ κατεύθυνσιν. Δὲν σταματᾷ κανεὶς εὐκολὰ εἰς τὸν κατήφορον.

β.) Ἄλλ' ἐνῷ ἐκεῖνοι πού προητοιμάσθησαν γιὰ δούλοι ἀπὸ τὴν παιδικὴν καὶ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν των εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ μεταβληθοῦν εἰς ἐλεύθερους ἀνθρώπους καὶ πειθαρχικούς τοῦ Νόμου συνεργάταις κατὰ τὴν ἀνδρικὴν καὶ ὄριμον ἡλικίαν των, εἶναι ἐξ ἄλλου εὐκολώτατον κατὰ τὴν ὄριμον αὐτὴν ἡλικίαν νὰ μεταπέσῃ εἰς τὴν κατάστασιν τῆς δουλικῆς ὑπακοῆς εἰς τὰ παράλογα πάθη καὶ ἐκείνος ἀκόμη, τὸν ὁποῖον καλὴ ἀνατροφή καὶ καλὴ ἀγωγή ἐθεμελίωσαν κι' ἔκτισαν ἐλεύθερον ἀνθρώπον. «Φθειροῦσιν ἦθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί.» Κακαὶ συναναστροφαὶ καὶ κακὰ περὶδείγματα εἶναι δυνατόν νὰ διαφθείρουν καὶ ἁγίους ἀνθρώπους καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ γηρατειά των.

Ἔς αἶμα μέσα στὴν κοινωνίαν σφυροκοπούμεθα ἀκατάπαυτα ἀπὸ μύρια ἀμέτρητα σφυριά—ἀπὸ τὰς πράξεις καὶ τὸ παράδειγμα τῶν ἀνθρώπων ἀναμεσα εἰς τοὺς ὁποίους περνοῦμεν τὴν ζωὴν μας. Καὶ ἀπὸ αὐτάλι ἂν εἴμεθα θὰ ὑποστοῦμεν τὴν ἐπίδρασιν τοῦ σφυροκοπήματος αὐτοῦ. Τὸ μάρμαρον πού εἶναι μάρμαρον, λακκουδώνει μὲ τὴν ἐνέργειαν τοῦ νεροῦ, τὸ ὁποῖον σταλαγματιά—σταλαγματιά πέφτει ἀπάνω του ἀκατάπαυτα ἐπὶ αἰῶνας καὶ χρόνια πολλά.

Αφοῦ λοιπὸν τόσον τερμαστία εἶνε ἡ δύναμις μὲ τὴν ὅποιαν ἐπιδροῦν εἰς τὴν ψυχὴν μας ἐκεῖνα πού ἀκούομεν καὶ βλέπομεν καθημερινῶς γύρω μας, εὐκολὰ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί εἶδους μεταβολὴν παθίνομεν, ὅταν ἐκεῖνα πού βλέπομεν καὶ ἀκούομεν κάθε στιγμὴ ἐπὶ μῆνας, καὶ χρόνια καὶ δεκαετηρίδες, εἶναι ὅχι παραδείγματα ὑποταγῆς καὶ πειθαρχίας εἰς τοὺς φυσικοὺς καὶ τοὺς ἠθικοὺς νόμους πού κανονίζουν τὴν ἀληθινὴν καὶ εὐτυχισμένην ζωὴν, ἀλλὰ παραδείγματα ἀνταρσίας ἐναντίον τῶν νόμων αὐτῶν. Ἐδῶ εἶναι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀποτυγχάνει συνήθως καὶ δὲν κατορθώνει νὰ ἐγάλῃ πραγματικῶς ἐλευθέρους ἀνθρώπους, οὔτε ἡ καλυτέρα οἰκογενειακὴ ἀνατροπὴ, οὔτε τὸ τελειότερο σχολεῖο. Διότι εἰς τὸ μεγάλο σχολεῖο τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ ἐνῆλικοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν πρῶτον ἕως τὸν τελευταῖον, εἴμεθα συγχρόνως διδάσκαλοι καὶ μαθηταί, εἰς τὸ σχολεῖον αὐτὸ μὲ τὰς πράξεις μας, δὲν διδάσκουμεν τὴν ἐλευθερίαν δηλ. τὴν πειθαρχίαν εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὴν δουλείαν, δηλαδὴ τὴν ἀναρχίαν καὶ τὴν καταπάτησιν κάθε κανόνος ἀληθείας, κάθε νόμου λογικοῦ καὶ τίμιου. Εἴτε ὡς στρατιῶται, εἴτε ὡς πολῖται, εἴτε ὡς γονεῖς εἴτε ὡς ἀνὺπανδροὶ εἴτε ὡς ἐπαγγελματίαι, εἴτε ὡς ἀξιωματικοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἢ τῆς Πολιτείας, πολλὰς φορές καὶ μέσα στὰ σπίτια ἢ τοὺς στρατώνας ἢ τὰ γραφεῖά μας, ἀλλὰ πρὸ παντός ἐξω ἀπ' αὐτά, σχεδὸν πάντοτε δὲν ἐνεργοῦμεν ὡς ἄνθρωποι πειθαρχοῦντες καὶ ὑπακούοντες εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ἐκείνον νόμον ποῦ ἐχάραξα μέσα μας ἡ φύσις δηλαδὴ ὁ Ἰδιὸς ὁ Θεός. Κι' ἐπειτα θὰ θέλαμεν νὰ εἶναι πειθαρχικὴ καὶ σεμνὴ καὶ ὄχι ἀναρχικὴ καὶ ἀνάρτις ἡ νέα γενεά, ποῦ μιμεῖται καὶ ἀντιγράφει τὴν ζωὴν μας, τὰς πράξεις μας, ὄχι τὰ λόγια μας, ἀντιγράφει κι' ἐμένα τὸν διδάσκαλον κι' ἐσένα τὸν στρατιώτην καὶ τὸν πολίτην καὶ τὸν ἀξιωματικόν, καὶ τὸν ἱερέα καὶ τὸν ὑπάλληλον, καὶ τὸν τεχνίτην καὶ τὸν ἐπιστήμονα καὶ τὸν δυνατὸν καὶ τὸν ἀδύνατον καὶ τὸν ὑγιᾶ καὶ τὸν ἄρρωστον.

γ) Ἄλλ' ἀπομένει ἀκόμη νὰ ἐξηγήσωμεν διατί ὁ πολὺς κόσμος, σεῖς κι' ὁ ἄλλος καὶ ὁ χιλιοστός καὶ ἑκατομμυριοστός, ποῦ ἀποτελοῦμεν τὸ κοινωνικὸν σύνολον, διατί συνήθως ἐνεργοῦμεν ὡς ξεδιωμένα κομμάτια τῆς παγκοσμίου μηχανῆς καὶ ὄχι ὡς τμήματα αὐτῆς ποῦ λειτουργοῦν ἁρμονικὰ πρὸς τὸ σύνολον. Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ σὲς ὑπενθυμίζω ὅτι δὲν ἀποτελούμεθα μόνον ἀπὸ κεφαλὴν τοποθετημένην ψηλὰ γιὰ νὰ βλέπῃ μακριὰ καὶ πέρα τὸ ἀληθινὸν μας συμφέρον, οὔτε μόνον ἀπὸ χεῖρα τὰ ὁποῖα μπορούμεν νὰ τεινώμεν ψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανὸν τῆς ἀπείρου δυνάμεως, καὶ νὰ μᾶς ἐλκύσῃ πρὸς τῆς ἐλόφωτες σφαῖρας ἀνωτέρας ζωῆς· ἀποτελούμεθα καὶ ἀπὸ πόδια μὲ τὰ ὁποῖα εἴμεθα στερεωμένοι στὸ χῶμα καὶ πατοῦμεν συνεχῶς στὴ λάσπη τῆς ὕλης. Ἡ ὕλη αὕτῃ εἶχε πάντοτε τοὺς λάτρεις τῆς, εἶχεν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου πάντοτε τοὺς φανατικούς ὁπαδοὺς τῆς—ὅλους ἐκείνους ποῦ ἀδιαφοροῦν γιὰ τῆς κορυφῆς καὶ τοὺς διάπλους ὀρίζοντας, καὶ εἶνε εὐχαριστημένοι μὲ τὴν ζωὴ τοῦ σκουληκιοῦ ποῦ σέρνεται· στὴ γῆ. Ἀνέκαθεν ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους εὕρισκον ἄρκετὴν τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ γεμίσματος τοῦ στομάχου καὶ τῆς ἐκανοποιήσεως τῶν ζωϊκῶν ἀνάγκων τῆς ὑπάρ-

ξεως των, ἐξεχνοῦσαν τοὺς εὐγενεῖς νόμους τῆς ἐσωτερικῆς, τῆς πνευματικῆς των ζωῆς τῆς ὁποίας ἡ ὁποίας ἡ φλόγα ὀλοένα ἤλαττωνέτο γιὰ νὰ σβύσῃ τελείως στὸ τέλος.

Τὸ κουτοεπιτηδεύισμα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς γιὰ νὰ μὴν μπορῇ νὰ πετᾷ ψηλὰ—ἡ ὕλομανία ὁ κοινῶς λεγόμενος ὕλισμος—δὲν εἶναι φαινόμενον μόνον τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Ἐκεῖνο ποῦ ἔχει ἐξαιρετικὴ ἢ σημερινὴ τάσις πρὸς τὴν ὕλην καὶ τὰς ἀπολαύσεις τῆς εἶναι κατὰ πρῶτον τοῦτο : Ἐγένετο ἐπιστημονικὴ θεωρία στὴν ἀρχὴ καὶ σωστὴ θρησκεία στὸ τέλος. Ἡ θεωρία τοῦ ὕλισμου, παρουσιάσθη πρὸ μερικῶν δεκαετηρίδων ὡς ἡ τελευταία λέξις τῆς θετικῆς λεγομένης ἐπιστήμης. Ἀπὸ τότε ὡς τώρα ἀνετράπη καὶ ἐπιστημονικῶς κατέπεσε, σήμερον οἱ σοδαροὶ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπιστήμης δὲν ὁμιλοῦν περὶ αὐτῆς παρὰ μόνον ὅπως ὁμιλοῦν καὶ γιὰ τίς ἄλλας παρόμοιες θεωρίας, ποῦ ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης ἀπέδειξεν ἐσφαλμένες.

Ἄλλ' ὁ ὕλισμος ὡς θεωρητικὴ δικαιολογία ἐκείνων ποῦ εἶχαν συνηθίσει εἰς τὴν ἄστατον καὶ ἀνεμοδείκτικὴν ζωὴν τῆς ὕλης, ἐκείνων ποῦ ζοῦν χωρὶς φόβον Θεοῦ χωρὶς σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, παρουσιάσθη κυριολεκτικῶς ὡς ἄγκυρα σωτηρίας. Καὶ τὸν ἔκαμαν θρησκείαν. Οἱ ἀπόστολοι τοῦ προσεπάθησαν μὲ ὅλα τὰ εὐκολὰ μέσα τῆς δημοσιότητος σήμερον—μὲ τὰς ἐφημερίδας, μὲ τὰ περιοδικὰ, μὲ τὰ διβλῖα μὲ τὰς διαλέξεις—νὰ τὸν διαδώσουν ὅσον τὸ δυνατόν εὐρύτερα εἰς τὰ ἄμαθῃ καὶ εὐκολὰ ἐξαπατώμενα στρώματα τῆς κοινωνίας, ὄχι ὅπως πράγματι εἶναι, ὡς μίαν δηλ. ἐπιστημονικὴν θεωρίαν ποῦ ἔσπεκε χθὲς ἀλλὰ σήμερον ἀπεδείχθη ψευδής καὶ ἀστήρικτος, ἀλλ' ὡς τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα τῆς ἀληθείας, ὡς ἀποκάλυψιν θεϊκὴν, ποῦ δὲν ἔχει ὅμως σχέσι καμμιά μὲ τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Καὶ ἔτσι ὅλοι ἐκείνοι ποῦ δὲν θέλουν νὰ ὑπάρχῃ Θεός, διότι φοβοῦνται τὸ δικαστήριόν του· ὅλοι ἐκείνοι ποῦ δὲν θέλουν νὰ ὑπάρχῃ νόμος· διότι εἶναι ἐμπόδιον εἰς τὰς ἄρπακτικὰς ἐνεργείας των· ὅλοι ἐκείνοι ποῦ δὲν θέλουν νὰ ὑπάρχῃ συνείδησις διότι δὲν θέλουν νὰ ἐνοχοῦνται ἀπὸ τίποτε εἰς τὰ ὅργια ποῦ διαπράττουν ἢ ποθοῦν μ' ὕλη τὴν δύναμι τῆς ψυχῆς των· ὅλοι ἐκείνοι ποῦ δὲν θέλουν νὰ ὑπάρχῃ τιμότης καὶ ἀλήθεια διότι τὰ σχέδιά των καὶ τὰ μέσα ποῦ μεταχειρίζονται νὰ τὰ πραγματοποιήσουν, δὲν ἔχουν καμμιά σχέσι μὲ τὴν τιμότητα καὶ τὴν ἀλήθειαν· ὅλοι οἱ ἄσωτοι υἱοὶ ποῦ θεωροῦν τὸν πατέρα καὶ τὴν εὐθεντίαν του πρόσκομα εἰς τὰς περετροπὰς των· ὅλοι οἱ παραστρατημένοι ἀπὸ τὸν κανονικὸν καὶ ὁμαλὸν δρόμον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς· ὅλοι αὐτοὶ σπεύδουν πατεῖς μὲ πατώσε νὰ γραφτοῦν ὁπαδοὶ τῆς ψεύτικης αὐτῆς στῆ δόξας τῆς θρησκείας τοῦ ὕλισμου. Ὅλους αὐτοὺς δὲν τοὺς συμ-

φέρει ἡ τάξις καὶ ὑπακοὴ εἰς τοὺς ἀναλλοιώτους νόμους ποῦ συντηροῦν καὶ προάγουν τὰ ἄτομα καὶ τοὺς λαοὺς καὶ γιὰ αὐτὸ μὲ τὸν ὕλισμό τους καταργοῦν μὲ μιὰ μονοκονδυλιά καὶ τοὺς κηρύσσουν δαισιδαμονίας ἀπηρχαιωμένους τοὺς καταργοῦν μάλιστα ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κάνουν ὑπηρέτρια τῶν εὐτελεστέρων ὁρμῶν καὶ τῶν σκοτεινότερων ἐνστίκτων τοῦ ἀνθρωπίνου ζώου.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ μᾶς εὗρήκεν ὁ πόλεμος, ὁ μεγαλύτερος πόλεμος ποῦ εἶδεν ὡς τώρα ὁ κόσμος. Καὶ εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν ἔπесαν κατὰ χιλιάδας καὶ κατὰ ἑκατομμύρια οἱ εὐρωστώτεροι καὶ οἱ ὑγιέστεροι κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, οἱ ἀγνώτεροι κατὰ τὴν καρδίαν στρατιῶτες τοῦ Νόμου, οἱ στρατιῶτες τοῦ καθήκοντος, οἱ στρατιῶτες τῆς ἠθικῆς τάξεως μὲ τὴν ὁποίαν συντηρεῖται καὶ προάγεται ἡ ἀνθρωπότης. Οἱ ὑγιεῖς, οἱ πραγματικοὶ ἄνθρωποι, οἱ ἄρτιοι κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὠλιγόστευσαν τρομακτικὰ μὲ τὸν πόλεμον. Ἐνῶ οἱ ἄρρωστοι κατὰ τὴν ψυχὴν, οἱ ἀρνηταὶ τοῦ καθήκοντος οἱ λιποτάκται παντὸς εἶδους, οἱ τομαρολάκται, οἱ παράσιτοι οἱ ἐκμεταλλευταὶ, δυνώλιγόστευσαν καὶ θόλου. Εἶναι λοιπὸν παράδοξον ἂν μετὰ τὸν πόλεμον ἀφθονοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ τύπου αὐτοῦ, καὶ ἂν μὲ τὴν ἀνατρεπτικὴν ὁρᾶσιν των, ἀδιάφορον ἂν γίνεταί φανερά ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ ὕλισμου ἢ ὑπὸ τὴν μάσκαν τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Πατρίδος, δίδουν τὸν τόνον καὶ τὴν κατεύθυνσιν εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνικὴν ζωὴν. Ἰσα τὸ ἀντίθετον ἂν συνέβαιnen ὑπὸ τῆς συνθήκας αὐτῆς θὰ ἦταν παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον.

Ὁφείλω ὅμως νὰ προσθέσω—διὰ νὰ προλάβω οἰανδήποτε παρεξήγησιν—ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ ποιῶ αὐτοῦ δὲν ὁμολογοῦν ὅλοι φανερά τίνας θεοὺ εἶναι ὁπαδοί. Ἰσα ἴσα οἱ πῶς ἄνδρες ἀπ' αὐτοὺς—πολλοὶ πάρα πολλοὶ δυστυχῶς κρύπτονται ὑπὸ τὴν μάσκαν τῆς θρησκείας καὶ μάλιστα τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τὴν μάσκαν τοῦ πατριωτισμοῦ, ὑπὸ τὴν μάσκαν τῆς ἐννόμου τάξεως, ἐνῶ ἐν τῇ πραγματικότητι εἶναι οἱ κινδυνωδέστεροι ἐχθροὶ καὶ οἱ ἀγριώτεροι ὑπονομευταὶ καὶ τῆς τάξεως καὶ τῆς θρησκείας καὶ τῆς Πατρίδος. Μερικοὶ μάλιστα ἀγνοοῦν κατὰ τὴν ψυχὴν, βλέποντες τοὺς τοιοῦτους νὰ παρουσιάζωνται ὑποστηρικταὶ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ νόμου καὶ τῶν λοιπῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων νομίμων τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα ὑπεύθυνον διὰ τὰ ἐγκλήματα τῶν πραγματικῶν αὐτῶν ἐχθρῶν τῆς θρησκείας καὶ τῆς Πατρίδος καὶ ἐν τῇ ἀφελείᾳ καὶ τῇ ἀπελπισίᾳ των σπρώχνοντα πρὸς τὴν ἀντίθετον κατεύθυνσιν τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἀρνήσεως τοῦ ὕλισμου.

β) Διὰ νὰ συμπληρώσω ὅμως τὰ αἰτίαι τῆς παρ-

τηρουμένης σήμερον ἀναρχίας ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος κινδυνεύει νὰ καταστραφῇ καὶ ὁπισθοδρομήσῃ, θὰ προσθέσω ἀκόμη καὶ τοῦτο: Τί θὰ ἐλέγατε ἂν ἐξηκριβῶνατε ἐξαφνα ὅτι ὁ ἀσυνείδητος ταβερνάρης τοῦ χωριοῦ σας, — ἂν τυχὸν ὑπάρχῃ κανένας τέτοιος—ἂν ὁ ταβερνάρης αὐτός ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ γδύνῃ εὐκολώτερα τὰ ἄσπτα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ κολλοῦν καὶ ἱκανοποιεῖ ὅλας τὰς ἀδυναμίας των καὶ τὰ συμβουλεύει νὰ περιφρονοῦν καὶ νὰ μὴ ὑπακούουν εἰς τοὺς γονεῖς των, τί θὰ ἐλέγατε ἂν ἐξηκριβῶνατε ἐξαφνα ὅτι ὁ ταβερνάρης αὐτός εἶνε συνεταιρισμένος μὲ ὅλους τοὺς τέτοιους ἐπιχειρηματίας ὅλων τῶν πόλεων ὅλου τοῦ κόσμου; Τί θὰ ἐλέγατο τότε: Δὲν θὰ εὐρίσκατε εἰς τὸ γεγονός αὐτὸ—εἰς τὸ γεγονός τῆς ὁργανώσεως σὲ μιὰ παγκόσμιον τεραστίαν ἔνωσιν ὅλων τῶν συστηματικῶν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἐχθρῶν τῆς πειθαρχίας, ὅλων ὅσοι πλουτίζουν καὶ παχύνονται ἀπὸ τὴν παραλυσίαν τῶν ἄλλων—δὲν θὰ εὐρίσκατε εἰς τὴν συντονισμένην καὶ συστηματοποιημένην παγκόσμιαν ἐνέργειαν μιᾶς τόσοσιν ἰσχυρᾶς ὁργανώσεως, τὴν ἐξήγησιν τοῦ μυστηρίου γιὰ τὴν ἐξαπλῶνεται καθημερινῶς ἡ ἀνταρσία καὶ περιλαμβάνει καθημερινῶς καὶ νέα ὅματα: Τὸ κατ' ἐξοχὴν χαρακτηριστικὸν τοῦ αἵματος μας εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ συνεταιρισμοῦ, τοῦ συνδικαλισμοῦ, τοῦ συντονισμοῦ τῶν ἐνεργειῶν ὅλων ἐκείνων ποδὲπιδιώκουν τὸν ἴδιον σκοπὸν. Αἱ λοιπὸν! Τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἐπιφελήθησαν εὐρύτατα ὅσοι μὲ τὸ πελὲκι στὸ χέρι περιμένουν νὰ σωριασθῇ χαμαὶ ἡ ὁρὸς διὰ νὰ φυλευθοῦν. Οἱ ἐχθροὶ τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ἠθικῆς τάξεως ἔχουν ἀπὸ πολλοῦ τὴν ὁργανώσιν των καὶ τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς οἱ πλόκαμοι ἐκτείνονται σήμερον εἰς ὀλόκληρον τὸν κόσμον. Ἡ ὁργάνωσις αὕτη ὀνομάζεται Τρίτη Διεθνὴς, ὀνομάζεται ἀλλοιότηκ Μπολσεβικισμὸς καὶ Κομμουνισμὸς.

VI

Μὲ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ὕλισμου εἰς τὰ χεῖρῃ ἡ ὁργάνωσις αὕτη κηρύσσει φανερά τὴν ἀνταρσίαν καὶ τὴν ἐπανάστασιν ἐναντίον κάθε ιδέας καθήκοντος, κάθε ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς ἀρχῆς ἐναντίον κάθε κύρους ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ συγκρατοῦν τοὺς λαοὺς εἰς τὴν τάξιν καὶ ὁδηγοῦν αὐτοὺς εἰς τὴν πρόσδον. Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς δὲν εἶναι ὅλοι οὔτε ὕλισται οὔτε ἄθεοι. Ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτοὺς τὰ ἐγδοθέντα ἑκατοστὰ εἶναι ἑβραῖοι—φανατικοὶ ὁπαδοὶ τῆς θρησκείας των. Ὅλοι ὅμως εἶναι ἐπιχειρηματίαι ἐπιστήμονες, ποῦ ἔχουν σπουδάσει καλὰ καὶ γνωρίζουν εἰς τὴν ἐντέλεια μὲ ποιὸν τρόπον θὰ ξεγελάσουν τὰ ἄτομα καὶ τοὺς λαοὺς γιὰ νὰρπάσουν τὸ χρημὰ των. Ξεβρῶν καλὰ τὰς ἀδυναμίας τοῦ πολλοῦ

κόσμου, αλλά ξεύρουν επίσης και τὰς δυσχερείας ἐναντίον τῶν ὁποίων παλαίει, ὅπως ξεύρουν ἀκόμη και τὰς δυσχερεσκείας ποῦ αἱ δυσχέρειαι αὐταὶ γεννοῦν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ θολώνουν τὸ πνεῦμα. Καὶ γνωρίζοντας ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐκμεταλλεύονται ἀριστεχνικά. Ἐκμεταλλεύονται ἀκόμη καὶ τὰ ἐγκλήματα ποῦ διαπράττουν εἰς ἄλλους τοῦ λαοῦ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀσυνειδήτοι ἐκμεταλλεύονται. Αἱ παραβάσεις καὶ τὰ κατὰ τῆς ἠθικῆς ἐγκλήματα ἀναξίων ἀντιπροσώπων τῆς θρησκείας χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας αὐτοὺς ἐκμεταλλευτὰς ὡς πέλκυς κατὰ τῆς θρησκείας. Τὰ σφάλματα καὶ αἱ ἀσυνειδησίαι τῶν ἀρχόντων ἐναντίον τῶν ἀρχομένων, τῶν πλουσίων ἐναντίον τῶν πτωχῶν, τῶν μορφωμένων, ἐναντίον τῶν ἀμορφῶτων, ὅλα ταῦτα εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐπιχειρηματιῶν τῆς Βῆς Διεθνούς ἀποτελοῦν παντοδύναμα ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ ὑποσκαφῇ κάθε καθεστὸς, κάθε κατὰστασις, κάθε τάξις πραγμάτων κάθε πειθαρχία.

(Ἔπεται δυνάμεια καὶ τέλος)

ΤΟ ΘΕΜΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Μέγα σφάλμα εἶναι νὰ πιστεύῃ τις ὅτι ἀρκεῖ ν' ἀκολουθῇ τὰς ὁδηγίας τῆς συνειδήσεώς του καὶ νὰ εὐρίσκειται εἰς τὸν καλὸν δρόμον καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἡ εἰρήνη ἢ ὁποία στηρίζεται ἐπὶ τῆς αὐτοῦ δόσεως θὰ καταστραφῇ αἰωνίως ὅταν τὸ φῶς τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ λάμπῃ ἐπὶ τῆς συνειδήσεως. Ὁ Θεὸς δὲν καταδικάζει τὰ δικαιώματά Του εἰς τοιοῦτον ἐπίπεδον. Τὰ ζύγια τοῦ ἁγιοστηρίου εἶναι κεκανονισμένα εἰς κλίμακα πολὺ διάφορον ἐκείνης, τὴν ὅποιαν ἔχει ἡ λεπτοτέρα συνειδήσις.

Δὲν ὑπάρχει ἰσχυροτέρα ἀπόδειξις τῆς ἀνικανότητος τοῦ ἀνθρώπου νὰ συζητήσῃ περὶ ἁμαρτίας, ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὑπάρχουσι καὶ «**ἐξ ἀγνοίας ἁμαρτήματα**».

Τὸ ἀληθὲς καὶ ἀσάλευτον θεμέλιον τῆς εἰρήνης εἶναι ἡ πίστις, ὅτι ὅλοι αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Θεοῦ ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν τελείως ἱκανοποιήθησαν. Ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ τὰς ἱκανοποίησεν πάσας καὶ διὰ παντός. Πῶς δὲ θὰ δεδαιωθῇ περὶ τούτου ἡ ἐξεγερθεῖσα συνειδήσις, ὥστε νὰ ἡσυχάσῃ; Διὰ τοῦ μεγάλου γεγονότος ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ. «**Ὁ Χριστὸς πικρεδόθη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ ἀνέστη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν**».

(Ρωμ. 8' 25).

Ἐπανακύεσαι σὺ ἐπὶ τοῦ θεμελίου τούτου; Γνωρίζεις ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἁμαρτίας σου καὶ τῶν ἁμαρτιῶν σου διὰ παντός ἐλύθη; Ἐδέχθης ἔνα τὸ ἱλαστήριον αἷμα τοῦ Χριστοῦ σκηκώσῃ ἀπὸ τοὺς ὤμους σου πρὸς τὴν ἐνοχὴν σου, καὶ τὴν ρίψῃ εἰς τὰ

βαθέα ὕδατα τῆς λήθης τοῦ Θεοῦ; Ἠλευθερώθης ἀπὸ τὰς τρομερὰς τύψεις μιᾶς ἐνόχου συνειδήσεως; Μὴ ἡσυχάσῃς πρὶν ἢ δυνηθῇς νὰ δώσῃς χαρμόσυνον ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ Η ΚΛΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ κλεῖς τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ὁ Λόκληρος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς τέλους πληροῦται ἀπ' Αὐτοῦ. Ἐν τῷ γραπτῷ Λόγῳ ἔχομεν ἓνα τέλειον Χριστὸν, ὅστις ἀπεκαλύφθη εἰς ἡμᾶς, ἐν τῷ ἀξιωματί του, ἐν τῷ χαρακτηρί του, ἐν τῇ προσωπικότητί του Χριστὸν, διὰ μόνου τοῦ μόνου τοῦ ὁποίου δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν σχέσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ, Χριστὸν ὡς τὸν μόνον δυνάμενον νὰ ἱκανοποιήσῃ πᾶσαν ἀπαιτήσιν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ ὡς παρέχοντα εἰς αὐτὴν πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ. Χριστὸν, τὸν ὅποιον εἶδομεν ἐν τῇ παθήμασί του καὶ τὸν ὅποιον θέλομεν ἰδῆν ἐν τῇ δόξῃ του. Χριστὸν, ὡς ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, ὡς τὰ πάντα ἐν πᾶσιν ἐν τῷ ἀγαπητῷ αὐτοῦ λαῷ.

Τὰ διάφορα βιβλία τῆς Ἀγ. Γραφῆς, δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ τοῦ Θεοῦ συγγράμματα, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀπεκοιζέται, ἄλλοτε μὲν ἐν σμικρῷ, ἄλλοτε δὲ ἐκτενέστερον, τὸ θέλημά του, αἱ βουλαὶ του τὰ σχέδιά του καὶ οἱ σκοποὶ του περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ λαοῦ.

Βεβαίως ἔχομεν γνώσεις, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀρκεταὶ ἀλλὰ τοῦτο ὁμῶς γνωρίζομεν καὶ πρέπει νὰ μᾶς ἱκανοποιῇ καὶ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν προαγωγὴν μᾶς ὅτι ὁ Θεὸς κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ οἰκονομίαν τῶν τύπων, ἐδίδασκεν εἰς τὸν λαὸν τὰ στοιχεῖα τοῦ Ἀλφαβήτου, σήμερον δὲ ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τῆς χάριτος, ὁ Θεὸς διδάσκει τὰ τέκνα του νὰ στοιχειοθετήσωσι τὰ στοιχεῖα, ὥστε νὰ δύνανται νὰ συλλαβίσωσι «Χριστὸς καὶ οὐδὲν πλέον τοῦ Χριστοῦ». Ἐν τῇ ἐνδόξῳ δὲ ἐπιφανείᾳ αὐτοῦ θὰ διδάξῃ ἡμᾶς, τίς ὁ Χριστὸς καὶ ἡ ἀξία αὐτοῦ.

Ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ κλεῖς τῶν Γραφῶν. Εἶνε ἡ μόνη καὶ σαφὴς ἰδέα τῶν Γραφῶν. Γνώριζε τὸν Χριστὸν καὶ θέλεις γνωρίσῃ τὰς σκέψεις τοῦ Θεοῦ περὶ Αὐτοῦ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Ἀθῆναι

Γ.Κ.Γ.

Εἰς τὴν ἀπέναντι 13ην σελίδα ἐκ παραδρομῆς ἐτέθη τὸ ὄνομα Rey J. D. Jones ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ Rev J. D. Jones.

Ο ΖΩΝ ΝΕΚΡΟΣ

ὑπὸ REY J. P. JONES

«Λάζαρε, δεῦρο ἔξω» ἀνεφώνησεν ὁ Ἰνδοῦς. Τὸ γεγονός, ὅτι τοιαύτην ἀπάντησιν πρὸς αὐτὸν πρόσκλησιν ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Λάζαρος ἔζη. «Ὁ πιθεῖων εἰς ἐμὲ» εἶπεν εἰπεῖ ὁ Ἰνδοῦς εἰς τὴν Μάρθαν, «κἂν ἀποθάνῃ, ζῇδεταί. Κἂν ἀποθάνῃ! Ἡ Μάρθα ἀκολουθοῦσα τὴν κοινῶς παρὰ τῷ Ἰουδαϊκῷ λαῷ διαδεδομένην δοξασίαν ἐφθόνην, ὅτι ὁ θάνατος δὲν διέφερε τοῦ τέλους! Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐδόξαζεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ θανάτου περιέρχεται εἰς κατάστασιν ἀσυναιδήτου, πολλὴ ὀλίγον ἀπέχουσαν ἀπὸ τὴν πλήρη διακοπὴν τῆς ζωῆς, καὶ παρατηνομένη μέχρι τῆς λίαν ἀπομακρυνόμενης ἡμέρας τῆς ἀναστάσεως, καθ' ἣν ἔμελλον νὰ κληθῶσι καὶ πάλιν οἱ τεθνηκότες εἰς τὴν ζωὴν. Τὴν δοξασίαν ταύτην τὴν ἀνάγουσαν τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς ἀρχαιοτάτην παράδοσιν, θέλων νὰ ἐπανορθώσῃ ὁ Ἰνδοῦς εἶπε κἂν ἀποθάνῃ, ζῇδεταί, τοῦτο ὅπερ ἐδόξουνεν ὅτι ὁ θάνατος δὲν ἦτο παῖσις ζωῆς, ἀλλ' ἀλλαγὴ ζωῆς, ἀλλαγὴ δεικνογραφίας. Ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἀποκαλοῦμεν νεκροὺς ἐξακολουθοῦσι νὰ ἰδοῦν «κἂν ἀποθάνῃ ζῇδεταί». Ὁ θάνατος κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰνδοῦ δὲν ἦτο κατάστασις ἀλλὰ προέλις ἡτο δυσθεώρητος καὶ ὄχι τάξις. Ὁ Λάζαρος εἶπεν «ἀποθάνει» ἀλλὰ καὶ ἀποθανὼν ἐξηκολοῦθαι νὰ ζῇ. Ἦδη δὲ ἔργω τὴν διδασκαλίαν του ἐπιβεβαιῶν ὁ κύριος προσκαλεῖ τὸν Λάζαρον, ὁ δὲ Λάζαρος ἀπαντᾷ. Δοθέντος ὅτι ὁ νεκρὸς οὔτε ἀκούει οὔτε ἀπάντησιν δίδει, θὰ ἦτο τι μάταιον καὶ ἀνωφελεὲς νὰ προσκαλέσῃ τις νεκρὸν. Ἐν τοῦτοις ὁ Ἰνδοῦς ἐκάλεσε τὸν Λάζαρον, ὁ δὲ Λάζαρος ἀντεπεκρίθη εἰς τὴν πρόσκλησιν, διότι ἂν καὶ ἀπέθανεν ἔζη. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πατρίς του δὲν ἦτο πλέον ἡ Βυθάνια· εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον εἶχεν ἐξαφανισθῇ, πλὴν ἔζη κάποιον ἀνά τὸ θεῖον δῶμα καὶ εἰς τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐφθάνεν ἡ φωνὴ τοῦ Ἰνδοῦ.

Ἐνταῦθα ἀνταντῶμεν τὴν πρώτην θαυμαστὴν ἀλήθειαν, ἥτις ἐναργέστατα ἀπορρέει ἐκ τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἐπρόφερεν ὁ Κύριος προσκαλὼν ἀπὸ τοῦ μνηστείου τὸν Λάζαρον, καθ' ἣν οἱ θανόντες δὲν εἶνε παντάπασιν νεκροί, ἀλλὰ ἰδοὶν, ἡ δὲ ζωὴ των εἶνε ζωὴ προσώπων καὶ εὐδυνειδίχτος. «Λάζαρε δεῦρο ἔξω» εἶπεν ὁ Ἰνδοῦς. Ὁ Λάζαρος καὶ εἰς τὴν ἀπάντησιν πλευρὰν ἐξηκολοῦθαι ὧν ὁ αὐτὸς ὡς ἦτο καὶ ἐνταῦθα. Ἐξῆς ὡς Λάζαρος. Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι κατέλαπεν ὑπὸ τὴν ἀσθενείαν καὶ τοὺς περιόπαιμους, τὰ δυσπαρηγορητὰ τῇ θνητῇ ταύτῃ ζωῇ, δὲν κατέδωκε ὅμως ἄλλῃ τις ἢ διὰ ἄφορος ὑπαρξίς. Ἡ προσωπικότης ὑφίστατο. «Λάζαρε» τῷ εἶπεν ὁ Ἰνδοῦς, «δεῦρο ἔξω». Καὶ οἱ θανόντες δὲ ἐκ τῶν ἡμετέρων ποδὸς δὲν εἶνε νεκροί, ἀλλὰ ἰδοὶν, ὅντες ἐκεῖ πέραν κατ' οὐδίαν οἱ αὐτοὶ ὡς ἦσαν καὶ ἔδω. Ὁ θάνατος αἰρεῖ τοὺς περιορισμοὺς καὶ ἀνταρτίζει τὴν ἀσθενείαν τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας καὶ τὴν πρὸς τὸ ἀμαρτάνειν ροπὴν, οὐδὲν ὅμως ἄλλοιοι ἢ μεταβάλλει τοὺς οἰαυτοῦ διελθόντας, οἵτινες ἐξακολουθοῦσι νὰ ἀκούωσιν εἰς τὰ παλαιὰ τῶν ὀνόματα.

Φρονῶ ὅτι ὁ διακατέστρεος πόθος τῶν τεθνηόντων εἶναι νὰ θεωρωθῶσι περὶ τῆς μετὰ θάνατον ἀναγνωρίσεως. Τρόμον προκαλεῖ ἡ ἰδέα, μὴ οἱ ἡμέτεροι προσδίδωμεν τοιαύτην ὑπέσταναν ὑπὸ τοῦ θανάτου ἀλλοιῶσιν, ὥστε κατάντησαν τελειῶς ἀδιὰγ-

νώστοι. Μάταιος καὶ ἀβάσιμος ὁ φόβος. Ὁ οὐρανὸς δὲν θὰ ἦτο ἄξιος τοῦ ὀνόματος του, ἐὰν μὴς ἀφήρῃ τὴν ἱκανότητα νὰ χαιρετίσωμεν καὶ πάλιν καὶ ἀποδοῦμεν τοὺς προσδίδεις ἡμῶν, τοὺς ὁποίους εἰχομεν ἀπολέσει, καὶ νὰ ἐπαναλάβωμεν (καίτοι κατὰ τὸν οὐρανὸν καὶ ἄγνόν) τὰς θερμὰς ἡμῶν διακρίσεις καὶ τὴν στοργὴν τῆς θνητῆς ταύτης ζωῆς. Ἄλλ' οὐδεμία ἐπιτρέπεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀμφιβολία ἢ στενοχωρία. Ὁ Λάζαρος ἐν τῷ πέραν τοῦ τάφου βίῳ διέτελει πάντοτε Λάζαρος. Δὲν ἔχομεν ὀρεκτικὴν τὴν μικρὰν καὶ δύντομον διήγησιν περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ μεγάλων ἡμεῶν Θωμᾶ Μπέκετ (ἀρχιεπισκόπου Κανταβρυγίας τὸ 1117—1170). Εἴτε ἀληθὲς εἶναι ἡ διήγησις εἴτε μῦθος ἀπλούς, ἐλάχιστα ἢ οὐδὲν ὅσον τὸ γε νῦν μὲ ἐνδιαφέρει. Κατὰ τὴν διήγησιν ταύτην Σαρακινὴ τις νεάνης ἠράδων τοῦ πατρὸς τοῦ Μπέκετ, καθ' ἣν ἐπαρὴν οὗτος δυσχερότερα μετὰ τῶν σταυροφόρων εὐρίσκειτο ἐν Παλαιστίνῃ. Κατὰ τὴν ἐκείθεν δὲ ἀναχώρησιν τῶν σταυροφόρων ἡ νεάνης παραδουμένη ὑπὸ τοῦ ὑπερβολικοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον ἐπροσῆκε ἀντὶ τῆς πατρίδος καὶ τῶν συγγενῶν τῆς ἀκολουθοῦσας αὐτοῦς εἰς τὸν ὁρόμον τῆς Ἑσπερίας καὶ ἔδωκεν εἰς Λονδίον, οὐδὲν ἄλλο περὶ τῆς Ἀγγλίας γινώσκουσα παρὰ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ ἡγαπημένου. Περιήχρητο λοιπὸν ἡ ξένη κόρη τὸ Λονδίον κράζουσα Μπέκετ καὶ, ὡς ἦτο ἐπόμενον, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀκούσῃ τοῦ ἡγαπημένου τὴν ἀπόκρισιν. Οὕτω καὶ ἡμεῖς ὅταν ἀπερχώμεθα ἐντεθνεαδενθυνομένην πρὸς θυμῶς ὡς λέγουσιν οἱ παῖδες, καὶ ἐθάσωμεν εἰς τὴν ξέναν, ἀλλ' ὡραίαν χώραν τῆς ἀπάντησις πλευρᾶς μόλις ψιθυρίζωμεν τὰ παλαιὰ καὶ οἰκτερόντα, οἱ προσδίδεις ἡμῶν θὰ ἀντιφωνήσωσιν. Ἐπειδὴ παραμυθισθὲν ἐκεῖ πέραν οἱ αὐτοὶ, ὡς ἦσαν καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἀκούσωσιν εἰς τὰ παλαιὰ τῶν ὀνόματα, θὰ ἀναγνωρίσωμεν μετ' αὐτῶν καὶ θὰ ἀναγνωρίσωμεν ἀλλήλους.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΝΟΣ ΑΠΙΣΤΟΥ

Ὁ Δόλτωρ Μπέντεκερ ἐγεννήθη ἐν Γερμανίᾳ, νέος ὅμως ἀκόμη μετέβη εἰς Ἀγγλίαν ἐνθα ἐξήσκησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου ξένων γλωσσῶν καὶ ἐπιστημῶν. Ὡς ὁ ἰδίος λέγει, κατ' ἐκείνον τὴν κατὰ τὸν ἥτο ἀσεβὲς ἐλευθερόφρων, κκχῆς ὑγείας μὲ ἕνα μόνον πνεῦμον. Ὁ ἱατρὸς τὸν εἶχε συμβουλεύσει νὰ κἀν ταξίδιον εἰς τὴν Αὐστράλιαν. Μεθ' ὅλην τὴν ἀδυναμίαν του καὶ τὴν ἀσθενείαν κατὰστασιν τῆς υγείας του, φαίνεται ὅτι ἦτο ἐντελὸς ἀδιάφορος διὰ τὴν κατὰστασιν τῆς ψυχῆς του, διακηρύττων σχεδὸν τὴν ἀπιστίαν του. Ἀνεχώρησε διὰ τὴν Αὐστράλιαν ἀλλ' αἰσθανόμενος ἑαυτὸν μόνον καὶ ἄνευ φίλων, δὲν ἠδυνήθη νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸν του νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖ. Ἐπανήλθε λοιπὸν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἄνευ βελτιώσεως τῆς υγείας του, καὶ νομπευθεὶς ἐξῆς ζωὴν κοσμικὴν καὶ ἐπεδόθη εἰς πάσας τὰς ἡδονὰς, αἵτινες τὸν περιέβαλλον. Ἐμελεῖν ὅμως μετ' ὀλίγον νὰ ἐκπληρωθῶσιν ὅλαι αἱ ὑπὲρ αὐτοῦ οἰκτεῖρμονες σχεψαί τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὸ 1866, ἰσχυρὸς τις ἱερικὴρὺς τῆς ἀριστε-

ΔΕΝ ΥΠΟΣΧΟΜΕΘΑ

ἀνάκτορα, οὔτε πλοῦτον, οὔτε δόξαν. Ἀκολουθήσατέ μας. Εἰς τὴν «Καλύβην τοῦ Θωμᾶ». Ἐκεῖ θὰ ἀνακαλύψετε κάποιον Θεσαυρὸν κρυμμένον.

κρατίας ήλθεν νά κηρύξῃ εἰδικῶς τὸ Εὐαγγέλιον. Μέ-
γας ἀριθμὸς ἀνθρώπων ὠδηγήθησαν εἰς τὴν ἀναγνώρι-
σιν τῆς ἀμαρτωλότητός των καὶ ἐναπιστεύθησαν εἰς
τὸ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τελεσθὲν ἔργον τοῦ Σωτῆρος.
Φίλος τις προσεκάλεσε τὸν Δόκτωρα Μπέντεκερ νά
ὑπάγῃ ν' ἀκούσῃ τὸν εὐγενῆ κήρυκα, ὁ ὅποιος τό-
σον κρότον ἔκαμεν ἐν τῇ πόλει καὶ κατώρθωσε νά τὸν
πείσῃ. Μετέβη μὲν εἰς τὴν συνάθροισιν, ἀλλ' ἐφυγε
χωρὶς νά πεισθῇ. Τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐν τούτοις εἰρ-
γάζετο καὶ ἀκουσίως πῶς, ἐξηκολούθησε μεταδίδων
εἰς τὰς συνθροάσεις. Μετὰ τὸ κήρυγμα ὁ Δόκτωρ
Μπέντεκερ διηυθύνετο πρὸς τὴν ἔξοδον ἐπιθυμῶν ν'
ἀποφυγῇ τὴν προσωπικὴν συνομιλίαν ἐπὶ τῆς πνευ-
ματικῆς του καταστάσεως. Πρὶν ἢ φθάσῃ ὅμως εἰς
τὴν θύραν, ὁ κήρυξ τὸν ἤγγισεν εἰς τὸν ὄμον καὶ τοῦ
εἶπε: «Φίλε, ὁ Θεὸς ἔχει μίαν ἀγγελίαν διὰ σέ ἀπό-
ψε». Συνώδευσεν λοιπὸν τὸν κήρυκα εἰς τι παραπλεύ-
ρως δωμάτιον, καὶ μετ' ἐλίγον ἀμφοτέροι εὗρισκον-
το ἐπὶ τῶν γονάτων των, ὁ δὲ ἄπιστος ἐδέχθη τὸν
Χριστὸν ὡς Σωτήρ᾽ αὐτοῦ καὶ ἔχαιρεν ἐπὶ τῇ ἀπο-
κτίσει αἰωνίου σωτηρίας.

Αἱ ἀμαρτίαι του ἦσαν συγκεχωρημέναι καὶ ἐξηλειμ-
μέναι διὰ τοῦ πολυτίμου αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Ἐκ-
τότε δὲ ἀπέδειξε τὴν εὐγνωμοσύνην του γενόμενος τα-
πεινὸς μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Παρατηρήσατε ἤδη τὴν ἀναμορφωτικὴν δύναμιν
τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ Δόκτωρ Μπέντεκερ εἶχε ζῆσε·
ἕως τότε διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ διὰ τὸν κόσμον, ἀλλ'
ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, τὸ σῶμά του καὶ ἡ διὰ
νοιά του ἀφιερώθησαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου·
ὅστις τὸν ἐξηγόρασεν. Ἐπὶ 40 ἔτη ὁ Δόκτωρ Μπέν-
τεκερ εὗρίσκει χαρὰν ἐν τῇ διακηρύξει τῆς καλῆς εὐ-
δόσεως τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, ὅχι μόνον ἐν Ἀγ-
γλίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ Εὐρώπῃ. Πρὸς τὸν σκοπὸν
τουτοῦ ἐταξίδευσεν εἰς Σιδηρίαν, εἰς τὸν Καύκασον
καὶ τὰς ὄχθας τῆς Κασπίας θαλάσσης, καὶ εἰς τὸ
κέντρον καὶ τὸ νότιον τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου, φέ-
ρων πανταχοῦ τὴν ἀγγελίαν τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ
πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ τῆς δωρεάν σω-
τηρίας τῆς ἀποκτηθείσης μετὰ τὴν τιμὴν τοῦ ἐπὶ τοῦ
Γολγοθᾶ τελεσθέντος ἔργου τοῦ Ἰησοῦ. Πρὸ παντός·
ἡδύχρισται το πολὺ νά ἐπισκέπτεται τοὺς φυλακισμέ-
νους. Κατὰ τὰ μακρὰ ταξείδιά του ἤλθεν εἰς σχέ-
σιν μετ' ἀνθρώπους πάσης κοινωνικῆς τάξεως, ἀπὸ τῶν
πλεόν ὑψηλὰ ἱστ' ἀμένων καὶ τῶν εὐγενεστέρων, μέ-

χρι τῶν χαμηλοτέρων κακούργων τῶν φυλακῶν
τῆς Σιδηρίας. Ἡ πεῖρά του ἦτο ὅπως ἡ τοῦ Παύλου,
ὅτι πάντες ἡμαρτον, καὶ πάντες ἔχουσιν ἀνάγκη
σωτηρίας, τὴν ὁποῖαν ὁ ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νά εὕρῃ
διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ μέσων, καὶ ὅτι «τὸ εὐαγγέ-
λιον εἶναι δυνάμις Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν»
εἰς πάντας τοὺς πιστεύσαντας.»

(Ρωμ. α' 16)

ΠΡΑΞΙΣ ΑΦΟΣΙΩΣΕΩΣ

Πρὸ ἐτῶν λυπηρὰν δυστύχημα συνέβη εἰς τὴν
Γαλλικὴν φρουρὰν τῆς Καζαμπλάγκας (Μαρόκκον).

Στρατιῶται τινες ἐλούοντο εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ-
ταν αἰφνῆς εἰς ἐξ αὐτῶ ὀνόματι Λετὰν παρεσύρθη
ἀπὸ ἐναγμέγα κύμα εἰς τ' ἀνοικτά. Ὁ ἀνθιπολοχα-
γὸς Πιλὼ ἐσπευσεν ἀμέσως εἰς βοήθειάν του καὶ κα-
τώρθωσε νά τὸν πιάσῃ, ἀλλὰ παραλυθειςὼν τῶν κι-
νήσεων του, παρεσύρθη καὶ αὐτός. Τὸ σῶμα τοῦ Λε-
τὰν δὲν ἀνευρέθη· ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀνθυπολοχαγὸν
ἐφέρθη εἰς τὴν ἀκτὴν, μετ' ὅλας ὅμως τὰς παρασχε-
θείσας περιποιήσεις ἐγένετο ἴθυμα τῆς ἀφοσιώσεώς
του.

Ὁ γενναῖος οὗτος σωτὴρ ἀπωλέσθη ἕνεκα ἁλλεί-
ψεως ἀρκετῆς δυνάμεως καὶ ἀπέθανε μετ' ἐκείνου,
τὸν ὁποῖον ἤθελε νά σώσῃ.

Μία ἄλλη πράξις ἀφοσιώσεως, μία θυσία, ἡ ὁ-
ποία ὑπερβαίνει πάσας τὰς μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῆς ἱ-
στορίας ἀναφερομένας, ἐτελέσθη πρὸ 1900 περίπου
ἐτῶν. Εἶναι δὲ ἀνεκτιμήτου ἀξίας· ὁρᾷ ὁ ἐκτελέσας
αὐτὴν δὲν εἶναι κοινὸς τις θνητὸς, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς,
ὅστις ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ
σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὑπέστη ὅλην τὴν πονίην
τὴν ὀφειλομένην ἕνεκα τῆς ἀμαρτίας. «Ὁ Κύρι-
ος ἔθασεν ἐπ' αὐτὸν τὴν ἄνομίαν πάντων ὁ-
μῶν». (Ψα. νγ' 6.)

Ἡ σωτηρία δὲν ἀγοράζεται μετὰ χρήματα, ἢ μετ'
προσπαθείας, ἢ μετὰ καλὰ ἔργα· ταῦτα πάντα εἶναι τό-
σον ποταπά, ὥστε δὲν δύνανται νά τὴν ἀγοράσωσιν.
Ἐπρεπεν ὁ Χριστὸς νά πάθῃ. (Λουκ. κδ' 46).
Μόνος ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ τὸν
δρόμον τοῦ οὐρανοῦ, ἐξαλείφων τὰς ἀμαρτίας. «Τὸ
αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ῥίου Αὐ-
τοῦ, καθορίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας.
(Α' Ἰωάν. α' 7).

Ἀγαπῇν ἀναγνώσται, πρέπει νά δεχθῇς τὸν Ἰ-
ησοῦν καὶ τὴν θυσίαν Του, ὡς τὸ μέσον σωτηρίας
ἄλλως θὰ κατέλθῃς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ταχύτε-
ρον τὸν κρημνὸν τῆς αἰωνίου ἀπωλείας. Ὁ ἀναγνώ-
στα, λυπήσου τὴν ψυχὴν σου, σῶσον αὐτὴν πιστεύ-
ων εἰς τὸν Χριστὸν, ἐμπιστευόμενος εἰς Αὐτὸν καὶ
ὁμολογῶν τὸ ὄνομά Του.

Η ΚΑΛΥΒΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Εἶνε ἔργον ἐξόχου πλοκῆς, πλῆρες δραματι-
κῶν περιπετειῶν καὶ τραγικῶν θηνῶν. Θὰ ἀφύσῃ
ὁ ἀποδιδόντων ἐποχὴν εἰς τὴν ζῶν ὅας καὶ ἀνεπο-
λόγητον ὠφέλειαν.

Η ΑΓΑΨΗ ΜΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ

Ἡ φάραγξ τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ ἀπὸ τὴν Ἑλβετικὴν Βαλαί εἰς τὴν Ἰταλικὴν πεδιάδα τῆς Ἀόστης, εὐρίσκεται εἰς ὕψος 8000 ποδῶν, 2640 μέτρων ἀπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐγένετο μάρτυς πλείστων ὧσων συγκινητικῶν σκηνῶν.

Κατὰ τὸ 1800 ὁ Ναπολεὼν ὠδήγησεν ἐκεῖ τὸν στρατὸν του, πρὸ τινῶν δὲ ἐτῶν κατσακευάσθη ἀμφοτέρω ὁδῷ. Μεθ' ὅλας ὁμῶς τὰς εὐκολίας τὰς χορηγούμενας εἰς τοὺς ταξιδιώτας ὑπὸ τῶν συρίγγων, αἱ ἐπαίται μὲ μεγάλας δαπάνας διέτρησαν τὰς Ἀλπεις, μέγας ἀριθμὸς ὁδοιπόρων διέρχεται τὴν φάραγγα ταύτην τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου, ἀπὸ χειροῦ δ' εἰς καιρὸν πτωχὸς τις ταξιδιώτης μετὰ πολλοῦ κόπου σώζεται ἐκ τρομεροῦ θανάτου. Πρὸ τινος χρόνου, τρεῖς Ἰταλοὶ ἐργάται ἔχασαν τὸν δρόμον των καὶ ἀπεπλανήθησαν πλησίον τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους. Μετὰ πολλῶν δ' ὥρῶν ἀνωφελεῖς ἐρεῦνας κατέπεσαν ἐκ τοῦ κόπου.

Εἰς σκύλος, ἀνήκων εἰς τὴν Μονὴν, ἀνεκάλυψε τοὺς δύο ἐξ αὐτῶν, ἐγκαίρως δὲ ἔδωκεν τὴν εἰδησιν, οἱ δὲ καλόγηροι τοὺς μετέφερον εἰς τὴν μονὴν, κατόπιν δὲ μετέδωκαν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ τρίτου συνοδοιπόρου. Τέλος τὸν ἀνεκάλυψεν τεθαμμένον ὑπὸ παχὺ στρώμα χιόνος, καὶ οἱ τρεῖς δὲ ἐπέζησαν μετὰ τὴν τρομερὰν ταύτην δοκιμασίαν των.

Μίαν συγκινητικὴν ἱστορίαν διηγεῖται τις, ὅστις κατὰ τι μικρὸν ταξίδιον, τὸ ὁποῖον ἔκαμε καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἐπισκέφθη πολλὰς μονὰς καὶ αὐλα εὐρισκόμενα ἐν τῇ μέσῃ τῶν αἰώνων χιόνων τῶν Ἀλπεων, μεταξὺ δ' αὐτῶν ἐπισκέφθη καὶ τὴν περίφημον μονὴν τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου.

Εἰς αὐτὴν, ἀφοῦ τὸν περιέφερον εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ κτιρίου, ἐν τέλει τὸν ὠδήγησαν εἰς εἰδικόν τι δωμάτιον ὑπὸ τὴν γῆν. Ἦτο τὸ νεκροσκοπεῖον ἐν τῷ ὁποίῳ ἔθετον προσωρινῶς τὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων καλογῆρων ἢ τῶν ἀπολεσθέντων ἐν μέσῃ τοῦ χιόνων. Ἐπὶ πολλοὺς μῆνας τοῦ ἔτους, τὸ μοναστήριον ἔδωκε παγώνει καὶ γίνεται τόσον σκληρὸν, ὅσον καὶ ὁ δρᾶχος ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖνται τὰ κτίρια τῆς μονῆς, ὥς ἐκ τούτου δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀνωρριχθῶσι τάφοι κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, καὶ οὕτω τὰ πτώματα ἐναποτίθενται εἰς τὸ καλὸν ἐκεῖνο μέχρι οὗ ὁ θερινὸς ἥλιος ἐτοιμάσει τὸ ἔδαφος διὰ νὰ δεχθῇ «τὸ χῶμα εἰς τὸ χῶμα, τὴν κόνιν εἰς τὴν κόνιν» μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀναστάσεως.

Ἀφοῦ περιεργάσθη τινὰ τῶν ἀψύχων ἐκείνων σωμάτων, ἡ προσοχὴ τοῦ ἐπισκόπου εἰλκυσθῇ ὑπὸ τινος ἀντικειμένου εὐρισκόμενου εἰς μίαν γωνίαν. Τὴν ἀρά γε νὰ ἦτο τοῦτο: Παρκατηρὼν δὲ μὲ μεγαλει-

τέραν προσοχὴν, διέκρινεν τὸ σχεδὸν γυμνὸν σῶμα μιᾶς μητρὸς, σφικτὰ ἐνηγκαλισμένον ἐχούσης δέμα ἐνδυμάτων ἐκ τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο προβάλλουσα ἡ μικρὰ μορφή παγωμένου βρέφους. Ἡ τραγικὴ δὲν ἔχει ἀνάγκην σχολίων. Οἰκογένεια συνισταμένη ἐκ τοῦ πατρὸς, τῆς μητρὸς καὶ τοῦ τέκνου των προσεπάθησε νὰ διέλθῃ μίαν τῶν δυσκόλων ἐκείνων στενωπῶν τῶν Ἀλπεων. Καὶ κατὰ τὸ θέρος ἐτι, εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα γίνονται καταιγίδες χιόνος, ἀλλὰ κατὰ τὸν χειμῶνα αὐταὶ εἶναι σφοδρόταται αἱ δὲ ἀτραποὶ εἶναι κινδυνωδέστατοι. Αἱ καταιγίδες, αὐταὶ ἐκσπῶσαι ἐνίοτε ὅλως αἰφνιδίως—συχνάκις ἐπισυμβάνουσι μετὰ ὥραϊαν πρωΐαν, οἱ δὲ ὁδοιπόροι χάνουν τὸν δρόμον των, ἢ θάπτονται ὑπὸ τὴν χιόνα· τοῦτο καὶ συνέβη εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην. Καταληφθεῖσα ὑπὸ τῆς καταιγίδος καὶ τῆς χιόνος ἐπὶ τοῦ ὄρους ἡ μητρικὴ ἀγάπη τὴν εἶχεν ὠθήσει ν' ἀποβάλῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅλα τὰ ἐνδύματά της διὰ νὰ περιτυλίξῃ τὸ ἀγαπημένον τέκνον της, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸ εὕρισκον ζωντανόν.

Ὅταν ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν κυνῶν τοῦ Ἀγίου Βερνάρδου, οἱ γονεῖς ἦσαν παγωμένοι καὶ νεκροὶ φαίνεται ὅτι τὸ βρέφος ἔζη ἀκόμη, ἀλλ' ἔως φθάσωσιν οἱ καλόγηροι καὶ φέρουν τὴν οἰκογένειαν εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ οἱ τρεῖς εἶχον ἐνωθῇ διὰ τοῦ θανάτου. Ἐκεῖ ἦτο πλαγιασμένος ὁ πατὴρ ψυχρὸς καὶ ἀκαμptos, πλησιέστατα δι' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ γυμνὴ μητήρ, κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸ βρέφος καὶ τὸ δέμα τῶν ἐνδυμάτων, συγκινητικὸν δείγμα τοῦ τοσάκις ἐξυμνηθέντος καὶ τόσον γνωστοῦ γεγονότος, τῆς δυνάμεως τῆς μητρικῆς ἀγάπης.

Ἐν τούτοις ἡ ἀγάπη αὕτη εἶναι ἀσθενεστάτη αἰκῶν **τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ**. «Διότι τόσοσὴν ἀγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκεν τὸν Υἱόν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, διὰ νὰ μὴ ἐπολεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωαν· γ' 16). Ἡ καρδία σου συγκινεῖται ἀπὸ τὴν ἀφήγησιν τῆς μητρικῆς ἀγάπης, συνεκινήθη ὁμοῦς ποτὲ ἐπὶ τῇ σκέψει τῆς μεγάλης ἀγάπης τοῦ αἰωνίου Θεοῦ, ὅστις ἔδωκε τὸν Υἱόν αὐτοῦ ἐκ τοῦ θρόνου τῆς δόξης, διὰ νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τοῦ αἵματός σου σταυροῦ τοῦ Γολγοθᾶ: Ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ ὁ πῶτος ἀπερίγραπτα δεινὰ, καὶ ἔχυσεν τὸ πολυτίμητον Του αἷμα, διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῇ ὁ ἀνάξιός καὶ πτωχός

Η ΕΡΡΙΕΤΤΑ ΣΤΟΒΗ

Θά γίνῃ πολὺ προδότης ἀσυγγραφεῖς, διότι εἰς αὐτὴν ὁφείλεται τὸ ἀριστεύρημα τοῦ πύτυχά μας νὰ παραδώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ «ΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ».

ἁμαρτωλὸς ὁ ὁποῖος εἶσαι σὺ, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰ-
 ὄνιον, Ἀπῆντησας εἰς τὴν ἰσχυρὰν ταύτην ἀγάπην·
 Ἀνεγνώρισας τὸν Ἰησοῦν ὡς Σωτῆρά σου· Ἡ εὐγε-
 νὴς ἐκείνη μήτηρ ἀπέθανεν ὑπὲρ τοῦ ἰδίου αὐτῆς
 τέκνου, ὁ Κύριος ἑμῶς Ἰησοῦς Χριστὸς, ἀπέθανεν ὑ-
 πὲρ τῶν ἐχθρῶν Του (Ρωμ. ε 6-10) ὑπὲρ ἁμαρτω-
 λῶν ὡς σὺ. Ἡ μήτηρ ἀπέθανε διότι δὲν ἠδύνατο
 νὰ κάμῃ ἄλλως, ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς ἐκουσίως ἔ-
 δωκε τὴν ζωὴν Του ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάν-
 των. Ἐξουσίαν εἶχε νὰ λάβῃ τὴν ζωὴν Του καὶ ἔ-
 ξουσίαν εἶχε νὰ λάβῃ αὐτὴν πάλιν. Οὐδεὶς ἠδύνατο
 νὰ τὴν ἀφαιρέσῃ (Ἰωάν. ι' 18). Ὁ ἠκυμαστὴ ἀ-
 γάπη! Ἰησοῦς ὁ αἰώνιος υἱὸς τοῦ Θεοῦ μετ' ἀγάπης
 καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν. Ἐννόησον τοῦτο
 καὶ πιστεύσον εἰς τοῦτο, εἴθε δὲ ἡ καρδίᾳ σου μετ'
 ἐργασίᾳ ν' ἀνακράξῃ: «**Ἰδέτε ὁποῖαν ἀ-
 γάπην ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Πατήρ**».

ΑΝΕΥ ΤΙΤΑΟΥ

Καθηνυκτὴς τις τῆς Γαλιλικῆς γλώσσας, ἐρωτη-
 θεὶς ποτὲ διατί δὲν δοκᾷ ὅπου κηρύττεται ὁ
 λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη ὅτι ἤτο τοδοῦτον δινεῖ-
 θιμῆμος νὰ διορθώη τὰ γλωσσικά σφάλματα, ὥ-
 στε ὁσάν τις παρενέβη εἰς κήρυγμα ἢ διδασκαλίαν τὸν
 ὥθει νὰ διέκτεται ἐκάστοτε ποίαν ἡράδιον καλὴν
 ἢ κακὴν νὰ μεταχειρισθῇ ὁ λαλῶν ἀντὶ ἐκείνης
 τὴν ὁποίαν ἐξεφώνει, καὶ τοιοῦτοτρόπως δὲν ἠδύνα-
 το νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐννοίαν τῶν λεγομένων ὥ-
 στε νὰ ῥηθῇ ἐκ αὐτῶν.

Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ δοφὸς τῆς δήμερον νομί-
 ζει ὅτι γνωρίζει τὰ τοῦ πνευματικοῦ κόδμου, καὶ
 ὅτι τὰ γνωρίζει καλῶς ἀπὸ κάθε ἄλλου· διὰ
 τοῦτο ὅταν λαμβάνῃ τὰς Γραφὰς ἀνά χεῖρας, δὲν
 ζητεῖ νὰ μάθῃ δι' αὐτῶν ἀλλὰ λαμβάνει θεοὶν ἀ-
 νακριτοῦ, κρίνει τὰς Γραφὰς καὶ προσπαθεῖ νὰ εἴ-
 ρῃ κάποιον κατὰ ἐδόξαμένον.

Ἀνωθεν τῆς εἰδόδος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ
 τῆς Λοῦμπек, πόλεως τῆς Β. Γερμανίας, ὑπάρχει
 πλάτῃ ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε γεγραμμένα τὰ ἑξῆς:

Οὕτω ἡμεῖς οὐμλεῖ ὁ Χριστὸς, ὁ Κύριός μας:

Μὲ ὀνομάζετε Κύριον, ἀλλὰ δὲν με ὑπακούετε.
 Μὲ ὀνομάζετε Θεόν, ἀλλὰ δὲν με βλέπετε.
 Μὲ ὀνομάζετε δόδον, ἀλλὰ δὲν με περιπατεῖτε.
 Μὲ ὀνομάζετε Ζωὴν, ἀλλὰ δὲν με ἐπιθυμεῖτε.
 Μὲ ὀνομάζετε σοφόν, ἀλλὰ δὲν με ἀκολουθεῖτε.
 Μὲ ὀνομάζετε Αἰώνιον ἀλλὰ δὲν με ζητεῖτε.
 Μὲ ὀνομάζετε Ἰσχυρόν, ἀλλὰ δὲν με τιμᾶτε.
 Μὲ ὀνομάζετε Δίκαιον, ἀλλὰ δὲν με φοβεῖσθε.

Ἐὰν ὁδὲ καταδικάσω ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ὑμᾶς
 πλαγῆτε.

Προσεχωμεν προτάσσομεν τὸν πρόλογον τῆς
 «**Ἐκλύθης τοῦ Θεοῦ**», ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

Ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ ὁ
 Β' ἐπέστρεψεν ἐκ Πετροπόλεως εἰς Βιέννην, ἠρώ-
 τέθη τί τῷ ἔκαμε τὴν μεγαλειότητα ἐντύπωσιν ἐν
 Ρωσσίᾳ εἰς Μητροπολίτην τῆς Μόσχας Πλάτων ἡτο
 ἡ ἀπάντησις του.

Εἰς τὰ Ρωσικά ἀνάκτορα τότε εἶχον τὴν εἰσοδὸν
 ἐλευθέραν οἱ Γάλλοι ἐγκυκλοπαιδισταί. Ἡ δὲ Αὐ-
 τοκράτειρα τῆς Ρωσσίας Αἰκατερίνη ἡ Β' προσέκα-
 λῶσε μίαν ἡμέραν ταῦτοχρόνως τὸν Διδερῶτον
 Diderot διάσημον Γάλλον φιλοσόφον καὶ τὸν Μη-
 τροπολίτην διὰ νὰ εἴη πῶς θὰ συμπεριφεροῖσιν οἱ
 δύο αὐτοὶ ἀντίθετοι νόες πρὸς ἀλλήλους.

«Θεὸς ἔστι Θεὸς ἀνθρώπων εἰρωνικῶς πρὸς τὸν
 εὐδελὸν Ἰεράρχη ὁ ἀσκητικὸς Διδερῶτος εὐθὺς ὡς
 ἀντίκρισε τὸν Πλάτωνα. Ἀλλ' ὁ Πλάτων τῷ εἶπε
 ἐτοίμην τὴν ἀπάντησιν «Εἶπε ὁ ἄσκητικὸς ἐν τῇ καρδίᾳ
 αὐτοῦ οὐκ ἔστι Θεός». (Ἰδε ψαλμὸν Δαβὶδ 33ον)

Σπανίως ὁ Θεὸς ἡμεῖς οὐμλεῖ μεγαλοφῶνως, τοῦ-
 τέστιν διὰ τρομερῶν γεγονότων ἢ δι' αἰφνιδιαίων ἐ-
 πισκεύσεων. Συνήθως οὐμλεῖ με πολλὴ λεπτήν ὁ-
 νὴν μολις ἀκουομένην εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας.

Ἐὰν καθ' ἐκάστην οἱ ψεύδονται ἐπιμωροῦντο διὰ
 λέπρας ὡς ὁ Γιεζὴ, ταχέως ἡ ψευδολογία θὰ κατε-
 κρύπτετο εἰς τοὺς κόλπους τῶν ψευδολόγων. Ἐὰν
 οἱ ἀπατεῶνες καὶ κίβδηλοι ἐπατάσσοντο διὰ κερ-
 νοβόλου θανάτου ὡς ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαπφίρα
 αὐτοῦ δόλγος, οὐδεὶς θὰ ἐτόλμα νὰ προσβῇ εἰς
 ἐπατάτησιν τῶν ἄλλων.

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη λαλιά τοῦ Θεοῦ τρομακτικὴ
 ἐν τῇ ἐπιβολῇ αὐτῆς θὰ ἐξανάγκασε τὸν ἄνθρωπον
 εἰς ὑπακοήν, δὲν θὰ ἐκέρδιζε τὴν καρδίαν αὐτοῦ·
 ὁ δὲ Θεὸς τοῦτο ζητεῖ οὐχὶ νὰ ἀναγκάσῃ, ἀλλὰ
 νὰ πείθῃ· οὐχὶ νὰ διδάσῃ ἀλλὰ νὰ ἐκτίσῃ.

Διὰ τοῦτο ἡ φωνὴ αὐτοῦ μολις ἀκούεται δι'
 ἐκείνον ὁστις ἔχει ὥτα διὰ νὰ ἀκούῃ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΝΑΞΑΚΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Τὴν 15 Μαΐου ἐ. ἔ. (μετὰ τὸ παρὸν φύλλον)
 λήγει τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἐκδόσεως τῆς «**NE
 AS ZΩΗΣ**» καὶ ἀρχεται τὸ τρίτον. Ἡ ἐκδο-
 σὶς τῆς προσελθούσας ἀπὸ ἀντίληψιν καθήκοντος
 καὶ μόνον, πολλοὺς καὶ μεγάλους κόπους μέ-
 χρι τοῦδε ἀπῆλθε, καὶ πολὺ μεγάλας ἐστοίχισε
 δαπάνας. Μεγίστη κατεβλήθη καὶ καταβάλλε-
 ται φροντίς ἵνα ἡ ὕλη τῆς ἱκανοποιῇ καὶ ὠφε-
 λῇ ὅσους τοὺς συνδρομητὰς τῆς καὶ συγχρό-
 νως ἀληθῶς φίλους τῆς. Ἡ προϊούσα καλλι-
 τεχνικὴ ἐμφάνισις τῆς, ὑπερέβαλεν ἴσως τὰς
 προσδοκίας σας. Ἀπέναντι ὅλων αὐτῶν ἡ
 «**NEA ZΩΗ**» ἀντὶ νὰ αὐξήσῃ τὴν συνδρομὴν
 τῆς, ζητεῖ ἵν' ἀντικρύσῃ μέρος τῶν δαπανῶν
 τῆς, εἴκοσι πέντε μόνον δραχμὰς τὸ ἔτος. Αὐ-
 τὸ τὸ ἐλάχιστον ποσὸν ζητεῖ. Ποῖος θ' ἀρνηθῇ
 νὰ τὸ στείλῃ καὶ μάλιστα ἀμέσως;

Φίλοι κ. συνδρομηταί, ἡ «**Νέα Ζωή**» σὰς
 ζητεῖ αὐτὴν τὴν μικρὰν θυσίαν, ἅμα τῇ ἀνα-
 γνώσει τῆς παρούσης.

«**NEA ZΩΗ**»